

TYTO ALBA

LANSAROTĖ

Michel Houellebecq

Michel Houellebecq

LANSAROTĖ

PASAKOJIMAS

Iš prancūzų kalbos vertė
Danutė Chauveau

VILNIUS 2005

UDK 840-3
Ho-328

Michel HOUELLEBECQ
LANZAROTE
Flammarion, 2000

ISBN 9986-16-400-1

„Pasaulis nėra nei didelis, nei mažas.“

1

1999 metų gruodžio 14-osios popietę ūmai supratau, kad mano naujametis vakaras, ko gero, bus sugadintas, – beje, kaip ir visada. Felikso Foro aveniu pasukau į dešinę ir užėjau į pirmą pasitaikiusią kelionių agentūrą. Darbuotoja aptarnavo klientą. Tai buvo juodaplaukė mergina, vilkinti palaidine folkloriniais motyvais, su papuošalu kairėje šnervėje; jos plaukai buvo dažyti chna. Apsimesdamas ramus, ėmiau rinktis lankstinukus su kelionių pasiūlymais.

– Ar galiu jums kuo nors padėti? – išgirdau netrukus.

Ne, ji negalėjo man padėti; niekas negalėjo man padėti. Man tik norėjosi grįžti namo ir kasytis pautus vartant siūlomų viešbučių katalogus; tačiau mergina ėmė mane kalbinti, ir aš nežinojau, kaip man jos atsikratyti.

– Norėčiau vykti sausio mėnesį... – atsakiau vylingai šypsodamasis.

– Ketinate vykti ten, kur šilta? – išbėrė ji kaip žirnius.

– Taip, bet mano galimybės gan ribotos, – kukliai atsakiau.

Kelionių agentūros darbuotojui kalbantis su turistu – bent jau tokią nuomonę susidariau sklaidydamas įvairius perio-

dinius kelionių leidinius – paprastai siekiama išvengti komercinių santykių, nebent netyčia yla išlįstų iš maišo: tikrasis tokių derybų – svajonių išsipildymo, neatsiejamo nuo siūlomos kelionės, – tokio komercinio pokalbio tikslas – paslaptingas, nepaprastai žmogiškas ir kone mistinis. Pamėginkite akimirką pasijusti *turistu*. Ką gi tai reiškia? Ogi tai, kad jūs privalote išklausyti visus pasiūlymus, kuriuos jums pateikia kelionių profesionalas, o dažniausiai *profesionalė*, sėdinti priešais jus. Ji išsamiai supažindins jus – tokios yra jos pareigos – su kataloge siūlomų pramoginių kelionių laisvalaikio bei kultūrinėmis galimybėmis; ji daugiau ar mažiau turi susidariusi savo nuomonę apie klientų rūšį, praktikuojamas sporto šakas bei pažinčių galimybes; taigi jūsų laimė – ar bent galimos laimės sąlygos – keletą savaičių priklauso nuo šios merginos. Jos nuomone, nereikia klientui siūlyti stereotipinės „standartinių“ atostogų formulės: svarbiausia – kuo geriau nuspėti jūsų lūkesčius, troškimus ir netgi slapčiausias viltis.

– Galime pasiūlyti Tunisą. Tai – klasikinė kelionė, gan pigi sausį... – pradėjo ji vien tam, kad ką nors pasakytų. – Taip pat Pietų Maroką: ten labai gražu ne sezono metu.

Kodėl ne sezono metu? Pietų Marokas labai gražus visus metus. Aš labai gerai pažinojau Pietų Maroką, galbūt netgi geriau nei šita kvailė. Sutinku, jog tai gražus kraštas, bet jis nebuvo *tai, ko man išties reikėjo*, ir šitai privalėjau jai įrodyti.

– Man nepatinka arabų šalys, – nutraukiau ją. – Beje...

Mąstydamas apie tai, prisiminiau vieną libanietę, sutiktą grupinio sanguliavimo klube: nepaprastai karštą moterį su

gera tarpviete, labai švelnią, be to, dar ir didelėmis krūtimis. Tarp kita ko, vienas bendradarbis man pasakojo apie tokį *Nouvelles Frontières* viešbutį Hamamete*, į kurį atvykdavusios alžyriečių moterų grupės pasilinksminti moterų draugijoje, nedalyvaujant jokiam vyrui; jis išsaugojo puikų tokių pasilinksminimų prisiminimą. Tiesą sakant, gal ir vertėjo aplankyti kokią nors arabų šalį, jeigu būtum tikras, jog joms pavyks atsikratyti tos sušiktos religijos.

– Aš nusiteikęs ne prieš arabų šalis, bet prieš *musulmoniškas* šalis apskritai, – tęsiau. – Gal galėtumėte pasiūlyti kokią nors nemusulmonišką arabų šalį?

Tai buvo gan sunkus klausimas, tarsi būtume žaidę garsųjį žaidimą „Klausimai čempionui“. Arabų šalis, tačiau nemusulmoniška... Praėjo keturiasdešimt sekundžių. Ji buvo kiek prasižiojusi.

– Galime dar pasiūlyti Senegalą... – susizgribo mergina, norėdama nutraukti tylą.

Senegalas? Kodėl gi ne? Girdėjau, kad Vakarų Afrikoje baltieji itin vertinami. Užtenka nueiti į diskoteką, kad parsivestum merginą į savo namelį; netgi ne kekšę, antra vertus, jos tai daro iš malonumo. Žinoma, visos jos mėgsta dovanas, auksinius papuošalus. Bet kuri gi moteris nemėgsta dovanų? Nežinau, kodėl apie visa tai galvojau. Kad ir kaip ten būtų, neturėjau jokio noro dulkintis.

– Neturiu jokio noro dulkintis, – pratariau.

Mergina nustebusi pakėlė į mane akis. Be jokios abejonės, pernelyg pasiskubinau su tokiu savo samprotavimu. Ji ir vėl įniko vartyti popierius.

* Kurortinis miestas Tunise *(vert. past.)*.

– Beje, pradinė kelionės į Senegalą kaina – šeši tūkstančiai frankų... – užbaigė ji.

Liūdnai papurčiau galvą. Mergina atsistojo ir nuėjo paimti kito aplanko su kelionių pasiūlymais. Šios merginos vis dėlto nėra jau tokios kvailos: jos gan jautrios ekonominiams argumentams. Tuo metu lauke, gatvėje, praeiviai mynė per sniegą, pamažu virstantį pliurza.

Grįžusi mergina atsisėdo priešais mane ir tiesiai šviesiai, jau visai kitokiu tonu manęs paklausė:

– Jums niekad nebuvo kilusi mintis nuvykti į Kanarų salas?

Man tylint, ji metė su tikros savo srities žinovės šypsena:

– Žmonėms retai kada kyla mintis nuvykti į Kanarų salas... Tai – salynas, besidriekiantis išilgai Afrikos krantų, skalaujamas Golfo srovės; ten šilta visus metus. Teko kalbėtis su klientais, kurie ten maudėsi sausio mėnesį.

Ji leido man suvirškinti pateiktą informaciją ir tęsė:

– Galime nebrangiai pasiūlyti poilsinę kelionę į Bugenvilį Plają. Kelionės kaina savaitei – trys tūkstančiai du šimtai devyniasdešimt frankų, įskaičiuota viskas. Išskrendame iš Paryžiaus sausio 9, 16 ir 23 dienomis. Viešbučiai – keturių žvaigždučių, aukščiausios klasės, atitinkantys visus šalies reikalavimus: vonios kambariai su visa įranga, plaukų džiovintuvais, kondicionieriais, telefonu, televizoriumi, mini baru, asmeniniu mokamu seifu, su balkonu į baseino pusę (arba į jūros pusę už papildomą mokestį). Yra tūkstančio kvadratinių metrų baseinas su džakuzi, suomiška bei turkiška pirtimi ir treniruoklių sale. Taip pat yra trys teniso kortai, dvi skvošo aikštelės, mini golfas bei stalo teniso salė. Vyks tradicinio šokio spektakliai, ekskursijos, organizuojamos tie-

siai iš viešbučio (ekskursijų programas rasite vietoje). Į kainą taip pat įeina draudimo paslaugos, visa reikiama pagalba bei kelialapio grąžinimo išlaidos.

– Ir kur visa tai yra? – negalėjau susilaikyti nepaklausęs.

– Lansarotėje.

2

1999-ųjų sutiktuvės buvo nekokios; mėginau prisijungti prie interneto, tačiau nesėkmingai. Buvau ką tik persikraustęs į naują vietą; manau, kad reikėjo perdiegti modemą ar dar ką nors kita sugalvoti. Tuščiai stengtis man greit nusibodo, ir apie vienuoliktą valandą vakaro aš užmigau. Tai buvo gan šiuolaikiškos Naujųjų metų sutiktuvės.

Nusprendžiau vykti sausio 9 dieną. Orli oro uoste, spaudos kioske, pažymėtame „H" raide, kuris neseniai buvo perkrikštytas anglišku pavadinimu *Relay*, nusipirkau keletą laikraščių. *Passion Glisse* siūlė savo įprastinę apžvalgą. *Paris-Match* nemažai puslapių skyrė Bernaro Anri Levio knygai apie Žaną Polį Sartrą. *Le Nouvel Observateur* domėjosi paauglių seksualumu bei šimtosiomis Prevero metinėmis. *Libération* dar sykį grįžo prie žydų genocido klausimo, jo atminimo pagerbimo, prie skausmingos nacių praeities ekshumacijos Švedijoje. Nusprendžiau, kad iš esmės nebuvo verta keisti amžiaus. Be to, amžiaus niekas ir nekeitė; būtent tai pabrėžė vienas kalbininkas laidoje „Galima ginčytis", kurią žiūrėjau iš vakaro; juk šimtmetis (tiksliau, ne šimtmetis, o tūkstantmetis) keisis tik 2001 metų pradžioje. Jeigu šią jo mintį suprasime paraidžiui, be abejo, jis buvo teisus tai

sakydamas; tačiau buvo aišku, kad jis tai darė vien norėdamas paerzinti Delariu*. Tačiau kad ir kaip ten būtų, 2000-ieji prasidėjo skaičiumi 2, ir visi tai puikiai žinojo.

Prancūziją ir Ispaniją perskridome sėkmingai; aš beveik visą laiką miegojau. Kai nubudau, lėktuvas skrido virš Portugalijos krantų atskleisdamas sausą jos geomorfologiją; tada pasuko vandenyno link. Pamėginau dar sykį pasidomėti laikraščių turiniu. Virš Atlanto leidosi saulė; ir vėl prisiminiau vakarykštę laidą. Joje dalyvavusi viena pornofilmų aktorė į tūkstantmečio kaitą žvelgė ramiai: jos nuomone, vyrai visada liks vyrai, – štai ir viskas. Tačiau istorikas teikė tam tikros svarbos jau pačiai amžiaus sąvokai, žvelgdamas į jį metaforiškai; taigi, pasak jo, devynioliktasis amžius išties baigėsi tik 1914-aisiais. Kažkoks kairiųjų pažiūrų genetikas pratrūko: jam buvo tiesiog nesuvokiama ir begėdiška, kad 2000 metais dar šitiek žmonių mūsų planetoje miršta iš bado. O kažkoks dešiniųjų pažiūrų akademikas tik pasišaipė: kaip ir visi, jis apverkė karus ir badą; todėl jam atrodė, kad ketinimas pakeisti žmonijos likimą – tik tuščias reikalas; visų pirma reikėtų keisti pačią žmonių prigimtį. Šiuo požiūriu jis visiškai sutarė su pornofilmų aktore, su kuria, rodos, nuo pat laidos pradžios užsimezgė abipusis sutarimas šiuo klausimu. Tačiau būdamas menkai informuotas apie naujausius molekulinės biologijos laimėjimus, jis net nenutuokė, kad toks pakeitimas (kurį jis įvardijo kaip savo troškimą, būdamas tikras tokio pakeitimo negalimumu) nuo šiol buvo visiškai įmanomas dalykas ir netgi per trumpą laiko tarpą. O

* Populiarios Prancūzijoje laidos „Galima ginčytis“ vedėjas *(vert. past.)*.

dėl kairių pažiūrų genetiko, jam, be abejo, tai buvo žinoma, tačiau, būdamas fanatiškas politinės veiklos bei demokratijos šalininkas, jis su pasibaisėjimu kratėsi šios minties. Trumpai tariant, kaip ir visada, į šią debatų laidą susirinko vieni kvailiai. Aš vėl užmigau, kol pagaliau lėktuvas ėmė leistis. Jeigu taip bus ir toliau, pamaniau sau, mes dar negreitai sulauksime dvidešimtojo amžiaus pabaigos.

Reikia pripažinti, kad turistai į viešbutį buvo pristatomi organizuotai. Štai kas liktų iš dvidešimtojo amžiaus: mokslai bei technika. Šiaip ar taip, mikrobusas „Toyota“ buvo visai kas kita nei diližanas.

3

Lansarotė sunkiai galėtų rungtis su Korfu ar Ibiza *crazy techno afternoons* atostogų srityje, o dar mažiau ji gali taikyti (dėl aiškių priežasčių) į *žaliąjį turizmą*. Salą būtų galima apibūdinti nebent kaip kultūrinio turizmo vietą, – tokio *kultūrinio turizmo*, kokį taip liaupsina daugelis mokytojų pensininkų ir kitų pagyvenusių žmonių, kilusių iš panašios aplinkos. Ispanijai priklausančioje saloje, jeigu joje nevyktų naktinės diskotekos, būtų galima tikėtis rasti griuvėsių liekanų (baroko stiliaus vienuolynų, viduramžių tvirtovių ir t. t.). Deja, visi šie nuostabūs dalykai buvo sugriauti 1730–1732 metais per žemės drebėjimą bei neregėtai stiprų ugnikalnių išsiveržimą. Taigi dėl *kultūrinio turizmo* taip pat galime būti ramūs.

Atsižvelgiant į salos galimybių ribotumą, visiškai nenuostabu, kad Lansarotę lanko įtartini anglosaksų pensininkai, lydimi šmėkliškų norvegų turistų (vienintelis jų gyvenimo tikslas, rodos, – skleisti legendą, pasak kurios, *kažkas lyg ir matęs žmones maudantis sausį*). Tiesą sakant, ko tik nesugeba tie norvegai? Jie yra ypač netikę: degindamiesi saulėje kone tuojau pat miršta. 1950-ųjų pradžioje pradėjus plėtoti Lansarotėje turizmą, jie apleido salą, taip trokšta-

mą, bet esančią toli pietuose, – kaip vieną gražią dieną būtų pasakęs Andrė Bretonas*. Iki šiol gyventojų atmintyje išliko keistas prisiminimas apie juos; apie jų lankymąsi šiose vietose taip pat liudija kai kurie valgiaraščiai su veik nusitrynusiomis nuo laiko raidėmis, parašyti norvegų kalba ir iškabinti prie restoranų, kurie dažniausiai esti tušti, įėjimo. Daugiau šiame pasakojime apie norvegus nekalbėsime.

Nieko panašaus negalėtume pasakyti apie anglus nei apie sunkumus, kuriuos galėtų kelti anglų atostogautojai. Vokiečiai taip pat nekelia jokių rūpesčių (jie keliauja visur, kur tik yra saulės), dar mažiau jų kelia italai: šie keliauja visur, kur tik esama dailių užpakaliukų); o apie prancūzus geriau patylėsime**. Iš visų europiečių, turinčių vidutines ar dideles pajamas, vieninteliai anglai, regis, nesilanko įprastose atostogų vietose. Nuolat atliekami kruopštūs tyrimai, reikalaujantys nemenkų lėšų, vis dėlto padeda stebėti jų elgesį per atostogas. Susibūrę į nedideles kolonijas jie vyksta į nepažįstamas salas, tokias kaip Malta, Madera ar Lansarotė, nepasiėmę jokių kelionės lankstinukų. Atvykę į vietą jie iš naujo susikuria pagrindinius gyvenimo principus. Paklausti, kodėl pasirinko tokią kelionę, jie atsako išsisukinėdami,

* Andrė Bretonas – prancūzų rašytojas, gyvenęs 1896–1966 metais, siurrealizmo pradininkas ir teoretikas, taip pat poetas ir meno kritikas *(vert. past.)*.

** Vis dėlto nepamirškime, kad „Keliautojo žinynas“ išėjo Prancūzijoje (kurį, beje, šiandien galime rasti tik ispanų kalba); šis žinynas, iš pradžių turėjęs „kilnių“ užmojų (ekologinių, taip pat humanitarinių), skatinęs patirti meilės istoriją ar kvietęs į „intelektualią“ kelionę bei užmegzti naują pažintį (pirmiausia reikia stengtis suprasti prieš pasmerkiant), gan įnirtingai ieškoti „autentiškumo“, kuris baigia išnykti, taigi šis žinynas gebėjo pateikti naujas taisykles tarptautinio kvailumo srityje. Galime patikinti skaitytoją, kad šiame „Keliautojo žinyne“ nerasime paminėtos Lansarotės *(aut. past.)*.

vos ne mikčiodami: „Atvykau todėl, kad jau lankiausi čia pernai“. Iškart matyti, jog anglas pernelyg netrokšta naujų atradimų. Tiesą sakant, atvykę į vietą pastebime, kad jo nedomina nei architektūra, nei gamtovaizdžiai, nei kas nors kita. Vakarėjant ir vėl jį sutinkame po trumpo pabuvimo paplūdimyje sėdintį prie stalo, nukrauto keistais aperityvais. Taigi iš anglo apsilankymo kokioje nors vasarvietėje neturėtume spręsti apie tos vietovės reikšmingumą, jos grožį ar turizmo galimybes. Anglas kur nors vyksta vien todėl, kad yra tikras, jog ten sutiks kitų anglų. Šiuo atžvilgiu jis yra visiška priešingybė prancūzui, tuščiai būtybei, o sykiu ir savimylai, kuriam sutikti tėvynainį užsienyje – tiesiog nepakenčiama. Šiuo požiūriu Lansarotė yra vieta, kurią galima būtų pasiūlyti prancūzams. Ją netgi galima būtų pasiūlyti *paslaptingiesiems prancūzų poetams*, kurie visą savo laisvalaikį galėtų rašyti tokius kūrinius kaip:

Šešėlis,
Šešėlio šešėlis,
Pėdsakai uoloje.

Arba, kaip rašė Gilevičius*:

Akmenėli,
Mažas akmenėli,
Tu kvėpuoji.

* Eugenijus Gilevičius – prancūzų poetas (gimęs 1907 metais), parašęs eilėraščių rinkinį „Pasmerktasis mirčiai“ *(vert. past.)*.

Aptaręs *paslaptingąjį prancūzų poetą*, galiu dabar pasidomėti ir *paprastu prancūzų turistu*. Reikia pripažinti, jog neturėdamas savo įprasto „Keliautojo žinyno" paprastas prancūzų turistas gali patirti Lansarotėje įvairių siaubingo nuobodulio apraiškų. Anglui tai nekeltų jokių rūpesčių; tačiau prancūzas, tuščia būtybė, yra dar ir nepakantus bei lengvabūdis. Jis, liūdnai pagarsėjusio „Keliautojo žinyno" išradėjas, kadaise sukūrė ir garsųjį „Mišelino vadovą", kuris, pateikdamas gudriai sumanytą žvaigždučių sistemą, pirmą kartą, remdamasis pramoginiu potencialu, sukūrė sisteminio planetos turizmo tinklo sąlygas.

Taigi turistinių pramogų Lansarotėje ne itin gausu; jų rastume tik porą. Viena jų – tai Kaktusų sodas, esantis šiaurinėje Gautizos dalyje. Įvairios kaktusų rūšys, atrinktos dėl savo bjaurios morfologijos, rikiuojasi ten išilgai alėjų, grįstų vulkaninės kilmės akmenimis. Išsikeroję, aštriais spygliais, visi šie kaktusai puikiai simbolizuoja augalų pasaulio šlykštumą, jei ne dar daugiau. Kaktusų sodas, šiaip ar taip, nėra didelis; aš jame užtrukčiau ne daugiau kaip pusvalandį; eidamas į šią ekskursiją prisijungiau prie grupės, dar reikėjo laukti kažkokio belgo su ūsais. Praėjau pro vyrą, kuris sustingęs žiūrėjo į didžiulį violetinį bybio formos kaktusą, meniškai pasodintą tarp dviejų mažesnių, kurie, ko gero, vaizdavo pautus. Man įspūdį padarė šio vyriškio susikaupimas: be jokios abejonės, tai buvo tikrai įdomus reiškinys, tačiau ne vienintelis. Kiti kaktusai savo formomis priminė snaigę, miegantį žmogų, ąsotį. Puikiai prisitaikę prie beviltiškai natūralios aplinkos, kaktusai kerojo morfologiškai laisvai, jei galima taip pasakyti. Dažniausia augdami vieni, jie visiškai neprivalo prisitaikyti prie vienokių ar kitokių augmenijos

vystymosi reikalavimų. Plėšrieji gyvūnai, beje, ne itin gausūs šiose vietose, išsyk atšoka, pajutę aštrius kaktusų spyglius. Taigi, nepatirdami selekcijos spaudimo, šie augalai gali nesivaržydami keroti ir įgauti pačias burleskiškiausias formas, keliančias turistams nuostabą. Kai kurie jų, primenantys lytinius patinų organus, ypač nemenką įspūdį daro italų turistėms; tačiau šio ūsočiaus, savo išvaizda panėšinčio į belgą, vaizduotė siekė kur kas toliau; šiame vyre galėjau įžvelgti visas tikro *susižavėjimo* apraiškas.

Antroji Lansarotės lankytina vieta kur kas didesnė; būtent ji ir buvo įdomiausia šios kelionės atrakcija. Tai Timanfajos nacionalinis parkas, esantis pačiame ugnikalnių išsiveržimų epicentre. Be abejo, žodžiai „nacionalinis parkas" neturi nuvilti: galime būti kone tikri, jog šiame dvylikos kvadratinių kilometrų draustinyje nesutiksime jokio gyvo žvėrelio, išskyrus keletą kupranugarių, skirtų turistų pramogai. Mikrobuse, kurį išnuomojo viešbutis, sėdėjau šalia ūsočiaus.

Pavažiavę keletą kilometrų, įsukome į tiesų kelią, besidriekiantį tarp akmenų chaoso. Pirmasis sustojimas fotografuoti buvo numatytas iškart prieš įvažiuojant į parką. Priešais mus kokį kilometrą stūksojo juodos, styrančios tarsi ašmenys uolos; nebuvo matyti jokio augalo nei vabzdžio. Tuoj už jų horizontą gožė ugnikalniai savo raudonomis, vietomis kone violetinėmis keteromis. Gamtovaizdis nebuvo paliestas žmogaus rankos ar pakitęs nuo erozijos; jis buvo be galo nykus. Turistai nuščiuvo. Šalia manęs stovėjo belgas, vilkintis marškinėlius su užrašu *University of California* ir mūvintis baltas trumpikes, jis sustingo vietoje ir atrodė netgi sutrikęs iš susijaudinimo.

– Manau, jog... – pratarė jis tyliai; ir iškart nutilo. Mečiau į jį įkypą žvilgsnį. Ūmai sumišęs jis atsitūpė, išsitraukė iš dėklo fotoaparatą ir ėmė sukioti objektyvą, ketindamas jį reikiamai nustatyti.

Grįžau į mikrobusą; jam įlipus, pasiūliau atsisėsti prie lango; jis iškart sutiko. Dvi vokietės su kombinezonais mėgino įveikti uolėtą plynę; tačiau joms sunkiai sekėsi stumtis į priekį netgi su storapadžiais sportiniais bateliais. Vairuotojas keliskart pasignalizavo; jos įlipo į autobusą lėtai krypuodamos į šalis nelyginant du didžiuliai elfai.

Toliau ekskursija tęsėsi pagal tą pačią schemą. Kelias buvo nutiestas centimetro tikslumu tarp uolinių akmenų sienų; kas kilometrą privažiuodavome buldozeriu išlygintą aikštelę, apie kurią iš anksto įspėdavo iškaba, vaizduojanti fotokamerą su dumplėmis. Taigi mes sustojome; turistai, pasklidę po keleto kvadratinių metrų asfaltuotą plotą, darbavosi fotoaparatais. Netverdami juoku, kurį, jų akimis, sukėlė šio būrelio susispietimas ankštoje vietoje, kiekvienas stengėsi išsiskirti rinkdamasis tinkamus kadrus. Grupėje pamažu ėmė vyrauti sutarimas. Neturėdamas fotoaparato, nusekiau paskui belgą. Jeigu jis būtų manęs prašęs padėti jam pakeisti objektyvą ar sutvarkyti filtrus, būčiau su malonumu tai padaręs. Štai toks buvo mano požiūris į belgą. Tačiau kalbant apie seksą mane labiau traukė vokietės. Tai buvo dvi stambios būtybės sunkiomis krūtimis. Ko gero, jos buvo lesbietės; tačiau man labai patinka žiūrėti, kaip dvi moterys masturbuojasi ir laižo viena kitai tarpvietę; o kadangi neturiu draugių lesbiečių, tai negaliu patirti ir šio malonumo.

Popietės kulminacija – ir topografine, ir emocine prasme – buvo apsilankymas Timanfajos Belvederyje. Siekiant geriau pasinaudoti struktūros galimybėmis, buvo numatyta skirti dvi valandas laisvo laiko. Viskas prasidėjo trumpa vietos tarnautojo įžanga, kuri buvo skirta atkreipti turistų dėmesį į vulkanines aplinkos savybes. Į plyšius, žiojinčius suskilinėjusioje žemėje, kišome mėsos pjausnius ir traukėme juos iškepusius. Turistai šaukė ir plojo. Sužinojau, kad dviejų vokietaičių vardai – Pam ir Barbara, o belgo – Rudis.

Paskui galėjome rinktis, ką veikti: eiti pirkti suvenyrų ar į restoraną paragauti tarptautinės virtuvės siūlomų patiekalų. Sportiškesni turistai galėjo pajodinėti ant kupranugarių. Atsigręžęs pamačiau Rudį, stovintį prie poros dešimčių kupranugarių kaimenės. Negalvodamas apie galimą pavojų, jis nelyginant smalsus vaikas, sukryžiavęs rankas už nugaros, artinosi prie pabaisų, kurios tiesė į jį savo ilgus, lanksčius, gyvatiškus kaklus, besibaigiančius mažomis, nuožmiomis galvomis. Pasiskubinau jam į pagalbą. Iš visų padarų kupranugaris, be jokios abejonės, yra vienas agresyviausių ir pikčiausių gyvūnų. Nedaug yra žinduolių, išskyrus tik kai kurias beždžiones, kurie daro stulbinamai pikto gyvūno įspūdį. Neretai Maroke turistams, mėginantiems paglostyti tokiam gyvūnui snukį, nukandama keletas pirštų. „Aš juk perspėjau ponią būti atsargią... – veidmainiškai verkšlena kupranugarių varovas. – Kupranugaris negeras...“ Tačiau pirštai jau *nukąsti*.

– Reikia būti atsargiam su kupranugariais! – tariau aš linksmai. – Be to, jie dar ir dromedarai.

– *Roberas** pateikia reikšmę – *kupranugaris su viena kup-*

* Aiškinamasis prancūzų kalbos žodynas *(vert. past.)*.

ra arba kitaip dar *arabų kupranugaris*, – mąsliai pastebėjo jis, nė nekrustelėdamas iš vietos.

Kaip tik šią akimirką priėjęs varovas stipriai sudavė lazda arčiausiai stovinčiam gyvūnui per galvą, ir šis atsitraukė pasiutusiai čiaudėdamas.

– *Camel trip, mister?**

– Ne, ne, aš tik norėjau pažiūrėti, – paslaptingai atsakė Rudis.

Abi vokietės šypsodamosi iš susijaudinimo irgi priėjo arčiau. Labai jau man knietėjo pamatyti jas lipančias ant kupranugarių, bet kitas pasijodinėjimas buvo numatytas tik po ketvirčio valandos. Neturėdamas ką veikti, suvenyrų parduotuvėlėje nusipirkau žiedą raktams susegti, vaizduojantį ugnikalnį. Vėliau, jau temstant, pakeliui į viešbutį, pagerbdamas paslaptinguosius prancūzų poetus, sukūriau tokį trieilį:

Kupranugaris,
Aplink kupranugariai,
Mano mikrobusas pasiklydo.

„Neblogai praleidome dienelę, – pamaniau grįžęs į savo kambarį ir atidarydamas mini barą. – Tikrai puikiai praleidome dieną...“ Štai jau ir pirmadienio vakaras. Ką gi, turėtų būti įmanoma šioje saloje ištverti visą savaitę. Nesu itin sužavėtas, bet ištverti, atrodo, bus galima.

* Gal norite pajodinėti, pone? *(Angl.)*

4

„Kalbu aš ramiai; ir gyvenu ramiai;
pardavinėju telefonus kovo, balandžio ir rugsėjo mėnesiais.“

(Grunbergas ir Jakobsas „Mokykimės ispaniškai siedami
žodžius su mintimis“)

Paplūdimio dienomis, kaip ir apskritai gyvenime, vienintelė maloni akimirka buvo pusryčiai. Trejetą kartų buvau nuėjęs prie bufeto apsitarnauti pakartotinai: chorizo*, kiaušinienės... Kodėl gi ne? Juk anksčiau ar vėliau reikės eiti į baseiną. Vokiečiai jau išskleidė savo paplūdimio rankšluosčius, užsiimdami plastmasines kėdes. Prie gretimo stalo sėdėjęs stambus skustagalvis ūsočius chuligano išvaizda ryte rijo šaltą mėsą. Jis mūvėjo juodos odos kelnes ir dėvėjo marškinėlius su užrašu *Motorhead*. Šalia jo buvusi moteris atrodė tikrai įžūliai su savo didelėmis silikoninėmis krūtimis, akivaizdžiai netelpančiomis pernelyg mažame maudymosi kostiumėlyje; rožiniai nailono trikampiukai vos dengė spe-

* Aštraus skonio dešra, valgoma Portugalijoje *(vert. past.)*.

nelius. Dangumi greitai plaukė debesys. Lansarotės dangumi, kaip kad vėliau pastebėjau, nuolat plaukia debesys rytų linkme, tačiau jie niekad nepratrūksta; tai sala, kur veik niekados nelyja. Įvairios koncepcijos, paženklinusios Vakarus, nesvarbu, kur jos būtų kilusios – Graikijoje ar Judėjoje, – gimė po begaliniu alinamai žydru dangumi. O čia buvo visai kas kita; dangus virš galvos keitėsi nuolat.

Bugenvilio Plajos krautuvėlės buvo tuščios šią ankstyvą ryto valandą. Išėjau į sodą ir sukiojausi kurį laiką tarp augalų, galbūt bugenvilijų, – man buvo tas pat. Viename narve uždaryta papūga savo apvalia, pikta akimi stebėjo pasaulį. Paukštis buvo baisiai didelis: girdėjau, kad papūgos gyvena kartais iki septyniasdešimt ar net aštuoniasdešimt metų nenustodamos augti; kai kurios jų rūšys užauga iki vieno metro. Laimei, neseniai kažkokia virusinė liga sustabdė šį augimą. Praėjęs pro narvą pasukau alėja, iš abiejų pusių apsodinta žydinčiais krūmais, kai ūmai išgirdau šaukiant man už nugaros: „Kvaily nelaimingas!“ Aš atsigręžiau: be abejo, tai buvo papūga, kuri dabar be atvangos ir kaskart vis greičiau kartojo: „Kvaily nelaimingas! Kvaily nelaimingas!“ Aš nekenčiu paukščių, ir jie manęs taip pat; jeigu, aišku, tai galima būtų pavadinti paukščiu. Tarp kita ko, šisai be reikalo rodė savo išmonę: kitam jau seniai būčiau nusukęs sprandą už menkesnį dalyką.

Alėja ir toliau vingiavo tarp gėlių krūmų ir baigėsi keletu laiptelių, vedančių į paplūdimį. Kažkoks skandinavas mėgino lėtai atlikti keletą tai-ši-šuan judesių stengdamasis išlaikyti pusiausvyrą ant pajūrio akmenų. Vanduo buvo pilkas, geriausiu atveju žalias, tik jokiu būdu ne žydras. Nors ši sala ir buvo ispaniška, tačiau nė kiek nepanėšėjo į Viduržemio

jūros salas, ir tai privalėjau žinoti. Kokį šimtą metrų ėjau pakrante. Vanduo buvo vėsus, o pats vandenynas – gan neramus.

Kiek paėjęs prisėdau ant akmenų krūvos. Akmenys buvo juodi, matyt, atsiradę po ugnikalnių išsiveržimo. Tačiau, skirtingai nei Timanfajos uolos, primenančios chaotiškai styrančias ašakas, šie buvo apvalūs. Vieną tokį akmenį paėmiau į ranką; jo paviršius buvo švelnus, glotnus. Per tris šimtmečius erozija gerai pasidarbavo. Išsitiesiau mąstydamas apie du skirtingus dalykus: ugnikalnio kuriamąją ir vandenyno griaunamąją jėgas. Tai buvo malonus apmąstymas, nereikalaujantis nei didelių pastangų, nei galimos išvados darymo; taip mąsčiau kokį dvidešimt minučių.

Ilgą laiką maniau, kad leisdamas atostogas svetur galėčiau *išmokti tos šalies kalbą*; sulaukus daugiau kaip keturiasdešimt metų ši iliuzija liko, todėl prieš išvykdamas nusipirkau *Marabu* vadovėlį, padedantį per trumpą laiką išmokti ispanų kalbą. Linkvordo* metodo, grindžiamo minčių ir žodžių siejimu, esmė yra ryškus tam tikrų dalykų vaizdavimas, jie aprašyti sakiniais, kuriuose yra pavartotas prancūziškas žodis bei fonetinis ispaniško žodžio ekvivalentas. Taigi žodžio „etažerė“ (*estante*) vertimas buvo aiškinamas taip: „Įsivaizduokite, kad tetos (*tentes*) sėdi ant etažerės“; o žodžio „stalčius“ (*cajón*) vertimas – šitaip: „Įsivaizduokite stalčių, pilną kalakuto skiauterių“; žodžio „pavojus“ (*peligro*) vertimas buvo pateikiamas taip: „Įsivaizduokite, kad kažkoks *plikas, storas* vyras neria tiesiai į jus: pavojus!“ Jei ispanų kalbos žodis

* Žodžių ir minčių sąsajos metodas mokantis užsienio kalbos *(vert. past.)*.

panėšėjo į prancūziškąjį, sakinyje buvo vartojamas *torero* – grynai ispaniškas veikėjas; taigi žodis *cero* (prancūziškai *zéro**) buvo pateikiamas tokiame sakinyje: „Įsivaizduokite, kad visi *torero* yra tikri nuliai“.

Šališki autoriai veltui stengėsi pateisinti kai kurias keistenybes. Juk niekaip negalima paaiškinti kai kurių vertimo pratimų pavyzdžių: „Mano šunys yra po banku“, arba: „Jūsų gydytojas nori daugiau pinigų, o mano dantistas nori daugiau sūrio“. Tokios nesąmonės iškart sukelia juoką, tačiau su amžiumi ima varginti, ir aš, be abejo, užmigau. Kai pabudau, saulė jau švietė daug aukščiau, o dangus buvo giedras; darėsi veik karšta. Per keletą metrų nuo manęs buvo išskleisti du *techno* rankšluosčiai. Netoli kranto pamačiau Pam su Barbara, įsibridusias į vandenį iki juosmens. Jos linksminosi apžergdamos viena kitą, nerdamos į vandenį, paskui švelniai prisiglausdamos krūtinėmis; tai išties buvo žavinga. Ūmai pasigedau Rudžio.

Vokietaitės išlipo į krantą apdžiūti. Iš arti Pam atrodė daug smulkesnė, kone mergiūkštė su savo juodais, trumpai kirptais plaukučiais; tačiau gyvuliškas Barbaros ramumas darė įspūdį. Jos krūtys išties buvo labai gražios, bet man vis dėlto atrodė, kad jos nenatūralios. Ir, ko gero, buvau teisus, nes, jai atsigulus ant nugaros, jos atrodė pernelyg stačios; tačiau, kad ir kaip ten būtų, bendras vaizdas buvo neblogas: jai tiesiog pasisekė rasti gerą chirurgą.

Persimetėme keletu žodžių apie saulės kremus, apie skirtumą tarp gamintojo nuomonės ir tikrojo kremo poveikio: ar galima buvo pasitikėti australų normomis? Pam skaitė

* Nulis *(pranc.)*.

Mari Desplešen romaną, išverstą į vokiečių kalbą, taigi būčiau galėjęs tęsti pokalbį literatūrinėmis temomis, nors ne visai žinojau, ką pasakyti apie Mari Desplešen, bet labiausiai man ėmė kelti nerimą Rudžio dingimas. Barbara gulėdama pasirėmė alkūnėmis, kad galėtų įsitraukti į mūsų pokalbį. Negalėjau atitraukti akių nuo jos krūtinės; pajutau, kaip ėmiau jaudrintis. Gaila, kad ji nekalbėjo nė žodžio prancūziškai.

– *You have a very nice breast**, – pasakiau maždaug šitaip.

Ji plačiai nusišypsojo ir atsakė:

– *Thank you***.

Jos plaukai buvo šviesūs, ilgi, akys – mėlynos, ji atrodė išties šauni mergina. Aš atsistojau ir pasakiau:

– *I must look at Rudi. See you later...****

Mes išsiskyrėme pamojavę rankomis.

Buvo po trijų, žmonės baigė pietauti. Eidamas pro skelbimų lentą pastebėjau naujai siūlomą pramogą. Be įprastinių ekskursijų į Kaktusų sodą ir Nacionalinį Timanfajos parką, viešbutis šiandien siūlė ekskursiją vandens gliseriu į Fuerteventūrą. Taip vadinosi artimiausia sala žemu ir smėlėtu reljefu, be ypatingo gamtovaizdžio; tačiau čia driekėsi dideli paplūdimiai, kur buvo galima drąsiai maudytis: visa tai sužinojau iš lankstinuko, kurį radau paliktą viešbučio kambaryje. Šiaip ar taip, buvo aišku, kur dingo Rudis; tai mane nuramino, ir aš užlipau į savo kambarį žiūrė-

* Jūsų labai graži krūtinė *(angl.)*.

** Ačiū *(angl.)*.

*** Eisiu paieškoti Rudžio. Iki... *(angl.)*.

ti *CNN*. Man visai patinka žiūrėti televizorių išjungus garsą; tai veikia tarsi akvariumas, migdomai, be to, šiek tiek ir domina. Tačiau šįkart sunkiai galėjau suvokti rodomą konfliktą. Marionetės, lakstančios ekrane su kulkosvaidžiais, atrodė pernelyg tamsios, kad galėtų būti palaikytos čečėnais. Pamėginau reguliuoti spalvas: ne, vis dėlto jų būta tamsių. Galbūt tai buvo tamilai*. Bėganti eilutė ekrano apačioje man priminė, jog buvo 2000 metai; ir vis dėlto buvo keista. Perėjimas iš karo amžiaus į pramonės amžių, kurį skelbė pozityvizmo pradininkas dar 1830 metais, truko gan ilgai. Tačiau visa planetos žiniasklaida skelbia, kad vienos lemties ir vieno kalendoriaus taikymas visai žmonijai atrodo vis labiau stulbinantis. Nors ir neįvyko nieko reikšminga, pati tūkstantmečio kaita veikia, ko gero, kaip *self-fulfilling prophecy***.

Vienas dramblys perėjo lauką sustiprindamas tamilų hipotezę; nors, tiesą sakant, tai galėjo būti ir birmiečiai. Ir vis dėlto mes greitai nusitvėrėme minties sukurti pasaulinę federaciją, kurią valdytų Jungtinės Amerikos Valstijos ir kurioje bendra kalba būtų anglų. Be abejo, jau pati perspektyva, kad planetą valdys kvailiai, skambėjo kiek nemaloniai; bet, šiaip ar taip, tai nebūtų pirmas kartas. Pasak visų liudijimų, kuriuos apie save paliko romėnai, tai išties buvusi bukapročių tauta; tačiau jiems tai nesutrukdė pavergti Judėją ir Graikiją. Paskui atėjo barbarai ir t. t. Mintys apie pasikartojimus buvo slegiančios. Perjungiau *MTV* kanalą. Žiūrėti *MTV* be garso – visiškai pakenčiama;

* Pietų Indijos ir Šri Lankos etninė grupė (garsusis konfliktas su cingalų dauguma) *(vert. past.)*.

** Stebuklingoji pranašystė *(angl.)*.

netgi, sakyčiau, visiškai malonu stebėti visas šias katytes su plikais pilvais, nenustygstančias vietoje. Galiausiai išsitraukiau savo daikčiuką ir, žiūrėdamas repo klipą, ėmiau masturbuotis prieš pasinerdamas į gilų miegą, trukusį kiek daugėliau nei dvi valandas.

5

Pusę septintos nusileidau į barą ketindamas pasimėgauti *happy hour**. Man užsisakant *Matador Surprise*, į salę įėjo Rudis. Kaipgi būčiau galėjęs jo nepakviesti prisėsti šalia. Taip ir padariau.

– Tikiuosi, puikiai praleidote dieną? – paklausiau nė kiek nesivaržydamas. – Nusprendžiau, jog buvote išvykoje į Fuerteventūrą.

– Tikrai taip, – jis neryžtingai papurtė galvą prieš atsakydamas: – Kažkokia nesąmonė, tikrų tikriausia nesąmonė. Visai neįdomu, teisybę sakau. Ką gi, regis, buvau visose ekskursijose, kurias tik siūlo viešbutis.

– Jūs būsite čia savaitę?

– Ne, dvi savaites, – tarstelėjo jis prislėgtu balsu. Jo padėtis iš tiesų buvo nekokia. Pasiūliau jam išgerti kokteilio. Kol jis skaitė meniu, turėjau laiko patyrinėti jo veidą. Nors jau buvo keletą dienų praleidęs saulėje, jis atrodė kiek pablyškęs, o kaktą vagojo rūpesčių raukšlės. Plaukai buvo juodi, trumpai kirpti, kiek žilstelėję. Jis želdino ūsus. Veido išraiška buvo liūdna ir netgi kiek suglumusi. Galė-

* Laiminga valanda *(angl.)*.

jau jam duoti truputį daugiau nei keturiasdešimt penkerius metus.

Kalbėjomės apie salą bei jos grožį. Išlenkęs trejetą *Matador Surprise*, galiausiai ryžausi paliesti asmeniškesnes temas.

– Jūs kalbate su vos juntamu akcentu... Nusprendžiau, kad esate belgas.

– Ne visai, – šįkart jis nusišypsojo. Jo šypsena buvo nuostabi, kone vaikiška. – Gimiau Liuksemburge. Vienaip ar kitaip, esu imigrantas ir aš... – apie Liuksemburgą jis kalbėjo tarsi apie prarastąjį Edeną, o juk visiems aišku, jog tai – tik mažytė paprasta šalis, niekuo ypatinga nepasižyminti, ir netgi, tiesą sakant, ne šalis, o tik vaiduokliškų įstaigų, išsimėčiusių parkuose, paprasčiausių pašto dėžučių, kuriomis naudojasi įmonės, ieškomos kaip pabėgusios nuo mokesčių, visuma.

Pasirodė, jog Rudis buvo policijos inspektorius ir gyveno Briuselyje. Mums valgant jis pasakojo apie šį miestą su kartėliu. Nusikalstamumas ten kerote keroja: vis dažniau jaunimo gaujos užpuola praeivius vidury baltos dienos prekybos centruose. O kas darosi naktį, tai blogiau ir būti negali: jau seniai vienos moterys nedrįsta išeiti į gatvę saulei nusileidus. Islamiškasis integralizmas įgavo nerimą keliančių užmojų; šiandien Briuselis tapo teroristų šventove, tuojau po Londono. Miesto gatvėse bei aikštėse gali sutikti vis daugiau ir daugiau moterų šydu uždengtais veidais. Be to, dar labiau paaštrėjo konfliktas tarp flamandų ir valonų; Vlamsas Blokas buvo visiškai netoli valdžios. Apie Europos sostinę jis pasakojo kaip apie miestą, stovintį ant pilietinio karo slenksčio.

Asmeninis jo gyvenimas klostėsi ne ką geriau. Vedė jis

marokietę, tačiau su žmona jau penkeri metai negyvena drauge. Ji grįžo į Maroką ir išsivežė su savimi jųdviejų du vaikus; jis jų daugiau taip ir nematė. Žodžiu, Rudžio gyvenimas man priminė visos žmonijos katastrofą.

Tad kas gi jį tuomet paskatino atvykti į Lansarotę? Nežinios troškimas, atostogų būtinybė ir, be abejo, kelionių agentūros darbuotojos sumanumas: trumpai tariant, scenarijus pasirodė esąs klasikinis.

– Šiaip ar taip, prancūzai nekenčia belgų, – baigdamas pridūrė jis. – O svarbiausia, kad jie teisūs. Belgija yra išsigimstanti ir absurdiška šalis, šalis, kuri iš viso neturėjo egzistuoti.

– Galėtume išsinuomoti automobilį... – pasiūliau aš, norėdamas kiek sušvelninti įkaitusią atmosferą.

Jį nustebino toks pasiūlymas; aš ėmiau įkalbinėti. Sala buvo nepaprasto grožio, tuo galėjome įsitikinti per ekskursiją į Timanfają. Žinoma, Lansarotės gyventojai neatrodė tai suvokią; šiuo atžvilgiu jie niekuo nesiskyrė nuo daugumos *čiabuvių*. Visais kitais požiūriais tai vis dėlto keistos būtybės. Mažučiai, drovūs ir liūdni, jie elgėsi oriai ir labai santūriai; jie neturėjo visiškai nieko bendra su drastiškais Viduržemio jūros pakrančių vietiniais gyventojais, kurie linksmina norvegų ar olandų turistes. Šis jų liūdesys siekė tolimus laikus; viename Fernando Arabalio kūrinyje, kurį jis skyrė Lansarotei, perskaičiau, jog priešistoriniai salos gyventojai niekad neketinę plaukti į jūrą; visa tai, kas buvo anapus kranto, jiems atrodė dviprasmiška ir klaidinga. Be jokios abejonės, jie stebėjo ugnis, sklindančias iš gretimų salų; tačiau jiems niekad nebuvo smalsu patikrinti, ar šias ugnis skleidė

žmogiškosios būtybės ir ar šios būtybės buvo panašios į juos; jiems atrodė, jog protingiausia būtų susilaikyti nuo bet kokių ryšių. Lansarotės salos istorija dar visai neseniai buvo visiškai atsiribojusi nuo likusio pasaulio. Tarp kita ko, iš šios istorijos neliko nieko, išskyrus keletą ispanų dvasininkų pasakojimų nuotrupų. Prieš palaimindami vietos gyventojų žudynes, jie rinko šių liudijimus. Taigi salos istorijos neišmanymas vėliau pravertė kaip šaltinis įvairiems mitams apie Atlantidos kilmę.

Pastebėjau, kad Rudis manęs nebesiklausė; jis baigė gerti vyną, įsmeigęs buką – ar mąslų – žvilgsnį į tuštumą. Tiesą sakant, aš kiek nukrypau nuo temos. Lansarotės gyventojai, tęsiau aš su pagyvėjimu, su grožiu elgiasi lygiai taip pat kaip ir kiti *čiabuviai*. Būdamas visiškai nejautrus vietos gamtovaizdžio žavesiui, čiabuvis apskritai stengiasi jį sunaikinti laimės ieškančio turisto, jautrios būtybės, nusivylimui. Turistui parodžius grožį, čiabuvis sugeba jį įžvelgti, puoselėti bei panaudoti komercinėms *ekskursijoms*. Tačiau Lansarotėje šis procesas buvo vos tik prasidėjęs; todėl nereikėtų pernelyg stebėtis, kad viešbutis galėjo pasiūlyti turistams tik trejetą ekskursijų. Tad kodėl gi neišsinuomojus automobilio? Kodėl gi visiškai laisvai neatradus šių gamtovaizdžių, primenančių Mėnulio (ar Marso, – nelygu kelionių agentūra) paviršių? Ne, atostogos dar nebuvo pasibaigusios; jos išties dar tik prasidėjo.

Rodydamas daug daugiau noro, nei aš tikėjausi, jis iškart pritarė mano pasiūlymui. Kitą rytą mudu nuėjome į vieną agentūrą ir trims dienoms išsinuomojome „Subaru“. O kurgi dabar? Pirmiausia nusipirkau žemėlapį.

6

– Yra toks Tegizos turgus... – droviai pasiūlė Rudis. – Norėčiau kai ką parvežti savo dukterėčioms.

Mečiau į jį nepatiklų žvilgsnį. Puikiai įsivaizdavau šią vietą, apstatytą krautuvėlėmis, parduodančiomis kvailus namudininkų dirbinius. Bet ką gi, turgus buvo pakeliui į Famaros paplūdimį – vieną gražiausių salos paplūdimių, pasak viešbutyje platinamų lankstinukų.

Kelias į Tegizą ėjo nepriekaištingai tiesia linija per juodų, raudonų ir rusvų akmenų dykumą. Vienintelį reljefą sudarė tolumoje stūksantys ugnikalniai; jų masyvi virtinė veikė keistai raminamai. Kelias buvo tuščias, mes važiavome nepratardami nė žodžio. Galėjai pamanyti atsidūręs metafiziniame vesterne.

Tegizoje man pavyko pasistatyti automobilį netoli pagrindinės miesto aikštės, o pats nuėjau tiesiai į kažkokią terasą, kur ir įsitaisiau palikęs Rudį vieną klaidžioti tarp krautuvėlių. Čia buvo galima rasti pintų krepšių, molinių indų bei *timplių* – tokių mažų gitarų su keturiomis stygomis, būdingų šiai salai, anot viešbutyje platinamų lankstinukų. Veik buvau tikras, jog Rudis nupirks *timples* savo dukterėčioms;

tai man atrodė savaime suprantama. Tačiau daug įdomiau buvo stebėti turgaus žmones. Čia nebuvo matyti nė vieno piemengalio *Fram* stiliaus kepure su snapeliu nei juolab Overnės keliautojo. Tirštos minios, besispiečiančios aplinkui išdėliotas prekes, daugumą sudarė *technokekšės* ir *simpatiški hipiai*; galėjai pamanyti esąs greičiau Goa ar Balyje nei Ispanijai priklausančioje saloje, pasimetusioje Atlanto vandenyne. Beje, dauguma kavinių, supančių aikštę, siūlė elektroninio pašto bei interneto paslaugas mažomis kainomis. Prie gretimo staliuko aukštas barzdyla balto lino kostiumu atidžiai skaitė Bhagavad-Gitą. Ant jo kuprinės, taip pat baltos, puikavosi tokie užrašai: *Immediate enlightement – Infinite liberation – Eternal light**. Užsisakiau aštuonkojo salotų ir alaus. Su mažu lankstinukų paketėliu rankoje priėjo kažkoks ilgaplaukis jaunuolis baltais marškinėliais, papuoštais daugiaspalve žvaigžde.

– *No thanks***, – tarstelėjau paskubomis.

Didelei mano nuostabai, jis atsakė prancūziškai:

– Tai nemokamai, pone. Čia jūs rasite daugybę linksmų klausimų, padedančių atskleisti jūsų asmenybę.

Aš paėmiau iš jo lankstinuką. Tuo tarpu Amžinoji Šviesa, paskendusi savo skaitiniuose, išdidžiai atstūmė siūlomą brošiūrą. Dalijančiųjų lankstinukus čia buvo apie dešimt.

Šie lankstinukai aiškiai skelbė savo pobūdį, – jau pirmame puslapyje puikavosi pavadinimas, užrašytas didelėmis raidėmis: „Raelio religija“. Buvau girdėjęs apie šią sektą: jai vadovavo kažkoks Klodas Vorilonas, buvęs sporto repor-

* Greitas palengvėjimas – Nesibaigiantis išsilaisvinimas – Amžinoji šviesa *(angl.)*.
** Ačiū, nereikia *(angl.)*.

teris vietiniame laikraštyje *La Montagne*, leidžiamame berods Klermon-Ferane. 1973-aisiais, per vieną ekskursiją į Lasolaso ugnikalnio kraterį, jis susitiko su ne šios žemės gyventojais. Šie prisistatė esą elohimai; jie prieš keletą milijonų metų laboratorijoje sukūrę žmoniją ir iš tolo stebėję savo sukurtų būtybių vystymąsi. Savaime suprantama, jie kreipėsi į Klodą Vorilorą, šis metė sporto reporterio karjerą, persikrikštijo Raeliu ir netrukus įkūrė Raelio judėjimą. Viena iš jam patikėtų misijų buvo pastatyti ambasadą, kurioje būtų galima priimti elohimus per kitą jų apsilankymą Žemėje. Tuo mano žinios baigėsi; dar, beje, žinojau, kad ši sekta buvo priskiriama prie pavojingųjų, todėl jos reikėtų saugotis.

Šiaip ar taip, lankstinukas, kurį man įteikė šis jaunuolis, atrodė visiškai nekenksmingas. Pavadintas „Įvertinkite savąjį jausmingumą“, jis pateikė tokių klausimų: „Ar dažnai masturbuojatės?“ arba: „Ar išmėginote grupinį seksą?“ Tokių klausimų gali kiek nori rasti bet kuriame *Elle* žurnalo numeryje.

Amžinosios Šviesos draugė grįžo nusipirkusi pintą šūdą ir prisėdo šalia. Išvydusi mano cigaretę, ji pasibaisėjusi atsitraukė su kėde; cigaretę iškart užgesinau. Ji be galo panėšėjo į australę mokytoją. Amžinoji Šviesa iš nuostabos net prasižiojo: būdamas paskendęs savo maldų knygoje, jis netgi nepastebėjo, kad aš rūkiau. Geriausia buvo pasitraukti, nes padėtis su šiomis marionetėmis galėjo paaštrėti. Kur dingo Rudis? Iš lėto apsukau aikštę, kol galiausiai pamačiau jį, įsitraukusį į pokalbį su raelininkais.

Pakeliui į Famarą jis man suteikė šiek tiek daugiau informacijos. Pasak Raelio, elohimai sukūrė ne tik žmogų, bet ir visą gyvenimą Žemėje.

– Už tai juos reikia tik pasveikinti... – nusišaipiau pro sukąstus dantis.

Iš tikrųjų tai nebuvo visiška nesąmonė; jau buvau girdėjęs panašių teorijų apie nežemiškąją gyvybės prigimtį, apie sporas, pripildytas marsiečių bakterijų ar kažko panašaus. Nežinojau, ar šios teorijos buvo patvirtintos, o ir, tiesą sakant, man į tai buvo nusispjauti. Kelias vingiavo iki pat Ermitos de la Nievės, kol pagaliau ir vėl ėmė leistis jūros link. Pakilus į patį viršų man pasirodė, jog vakarinėje salos dalyje oras visiškai kitoks. Didžiuliai pilki debesys ir vėl dengė dangų, tarp akmenų švilpavo vėjas.

Famara lankytojui atsiveria kaip liūdnas, nevykęs kurortas. Būtent čia ypač juntama norvegų įtaka. Keletas savininkų lino plaukais atkakliai kapstėsi etniniame sode (nors dangus ir nuolat apsiniaukęs, tačiau čia, Famaroje, niekad nelyja, ne daugiau nei likusioje salos dalyje); su grėbliais rankose jie lydėjo mus akimis. Visur galima buvo matyti iškabas su užrašu „Rooms to rent“*. Mūsų automobilis buvo kone vienintelis, važinėjantis jūros pakrante; išgirdę motoro ūžesį, kavinių savininkai išeidavo prie durų slenksčio kupini vilties. Paplūdimys išties buvo puikus, balto smėlio elipse besidriekiantis tolyn, kiek akys mato; tačiau jūra atrodė pernelyg juoda ir nerami, kad kiltų noras išsimaudyti; o dėl burlentės, tai, ko gero, nusibostų visą mėnesį plaukioti vien tik ja. Nebuvo girdėti jokio triukšmo, liudijančio arti esant žmogų: nei televizoriaus, nei radijo imtuvo, – ničnieko. Pakrantėje iki pusės įklimpusios smėlyje iš lėto rūdijo jachtos.

* Išnuomojami kambariai *(angl.)*.

Bet visa tai man nė kiek negadino nuotaikos; būtent tą akimirką aš supratau, jog pradedu mylėti šią salą. Tačiau Rudis atrodė esąs siaubingai nusivylęs, kone iki ašarų.

– Na, ką gi... – regis, turėjau įsikišti. – Visiškai suprantama, kad nėra daug žmonių. Visąlaik apsiniaukę, jūra nerami... žmonės nuobodžiauja.

Abu nutarėme pasukti keliu, vedančiu ugnikalnių link.

Kuo toliau vykome į pietus, tuo įspūdingesnis darėsi kraštovaizdis. Vos pravažiavus Tinažo kryžkelę, Rudis staiga panoro sustoti. Pasivijau jį ant kalvos, vienintelės visoje plynėje. Jis tarsi hipnotizuotas stovėjo įsmeigęs žvilgsnį į tuštumą. Žvelgėme į bekraštę mineralų dykumą. Priešais mus žiojėjęs milžiniškas kelių dešimčių metrų pločio plyšys vingiavo horizonto link skrosdamas pilką žemės plutos paviršių. Tvyrojo mirtina tyla. Štai į ką, pamaniau sau, panėšėtų pasaulis po savo pabaigos.

Vėliau galbūt įvyktų prisikėlimas. Vėjas ir jūra talžytų uolas paversdami jas dulkėmis ir smėliu; pamažu susiformuotų dirvos. Atsirastų augmenija, o gerokai vėliau – ir gyvūnai. Bet dabar čia buvo tik uolos ir kelias, kurį nutiesė žmogus.

Grįžęs į automobilį Rudis man išaiškino raelininkų buvimo šioje saloje prasmę. Norėdamas pastatyti ambasadą, kurioje turėtų būti ne šios žemės gyventojų nusileidimo vieta, Klodas Vorilonas iš pradžių ketino statyti ją Šveicarijoje ar Bahamų salose, – trumpai tariant, jam labiau rūpėjo mokesčių lengvatos. Apsispręsti padėjo atsitiktinė kelionė į Lansarotę vienų atostogų metu. Pirmasis susitikimas įvyko sausros nualintuose Sinajaus kalnuose; antrasis – užgesusiame Lasolaso kalno krateryje. Trečiasis susitikimas turėjo įvykti čia, tarp ugnikalnių, senovės atlantų žemėje.

Kurį laiką mąsčiau apie tai, ką išgirdau. Išties, jeigu ir turėtų vieną dieną ne šios žemės gyventojai čia pasirodyti, tai pirmiausia būtų puiki vieta *CNN* reportažui; tačiau aš, šiaip ar taip, nelabai norėjau tuo tikėti.

Kai privažiavome Geriją, saulė jau leidosi. Tai buvo siauras slėnis, kuris skynėsi kelią tarp dviejų akmenuotų žvyro šlaitų, besimainančių tamsiai violetiniais ir juodais atspalviais. Nuo amžių salos gyventojai rinko akmenis, statė iš jų pusapvales žemas sienas, kasė žvyre duobes, saugomas šių sienų. Kiekvienoje tokioje duobėje, užuovėjoje, jie sodino vynuogienoją. Vulkaninės kilmės žvyras – puiki dirva, o ir saulės čia daug; iš vynuogių derliaus gaminamas itin kvapnus muskatinis vynas. Žmonių užsispyrimas dirbant šį darbą buvo stulbinamas. Lansarotės salos atsiradimas buvo tikra geologinė katastrofa, tačiau čia, šiame slėnyje, per keletą kilometrų, puikavosi gamta, pritaikyta žmonių poreikiams.

Pasiūliau Rudžiui nufotografuoti. Bet ne, atrodė, kad jo tai nėmaž nedomina. Regis, niekas jo nedomina. Mačiau, jog jis tarytum nesavas. Vis dėlto sutiko stabtelėti ir paragauti vyno.

– Rytoj galėtume pasiūlyti toms dviem vokietaitėms vykti kartu su mumis... – tarstelėjau laikydamas muskato taurę rankoje.

– Kokioms dviem vokietaitėms?

– Nagi Barbarai su Pam.

Jo kakta susiraukė nuo įtempto mąstymo; buvo aišku, jog jis nelabai prisimena.

– Kodėl gi ne... – pagaliau sutiko. – Bet ar kartais jos ne lesbietės? – pasidomėjo po kurio laiko.

– Na ir kas! – gyvai atsakiau. – Beje, visai nieko su lesbietėmis... Tiesa, ne visada...

Jis gūžtelėjo pečiais, tarsi jam į tai būtų nusispjauti.

Kai grįžome į viešbutį, jau buvo visiškai sutemę. Rudis iškart nuėjo gulti; esąs nealkanas, tepasakė man. Jis atsiprašinėjo, apgailestavo, bet, be jokios abejonės, jautėsi kiek pavargęs. Aš vienas nuėjau į restorano salę ieškodamas Pam ir Barbaros.

7

Kaip ir tikėjausi, jos su džiaugsmu sutiko siūlymą; tačiau labai tiksliai žinojo, ką nori veikti tą dieną. Labiausiai jos troško nukakti į Papagajos paplūdimį, kitaip vadinamą nudistų paplūdimiu. Tas vokietaites, paaiškinau Rudžiui kitą rytą, reikia priimti tokias, kokios jos yra; bet jeigu prisitaikysime prie kai kurių jų įpročių, iš esmės mums bus atsilyginta su kaupu, o ir apskritai tai labai šaunios merginos. Aš vis dėlto primygtinai siūliau važiuoti pro El Golfo užtaką; ten buvo didžiulė uola, išsišovusi jūroje, pačių keisčiausių spalvų gamtovaizdis, žodžiu, labai gražu. Visi, beje, sutiko, o Rudis, ūmai pralinksmėjęs, padarė geras tris dešimtis nuotraukų. Viename Plaja Blankos bare visi papietavome: valgėme *tapas** užgerdami baltuoju vynu. Kiek įšilusi Pam atskleidė kai kurias savo paslaptis. Taip, jų būta lesbiečių; bet *ne užkietėjusių* lesbiečių. Na, na, pamaniau sau. Paskui jos panūdo sužinoti, ar mudu nesame pedikai.

– Kad... ne, – tarstelėjau.

Rudžiui sunkiai sekėsi baigti valgyti aštuonkojus. Dantų

* Užkandis prie vyno, alaus *(vert. past.)*.

krapštuku smeigdamas paskutinį, jis kilstelėjo akis ir nerūpestingai atsakė:

– Aš taip pat ne... Bent jau neprisimenu.

Palikę Plaja Blanką, gal dešimt minučių važiavome pajūriu, tada reikėjo pasukti kairėn, Papagajos kyšulio link. Keletą kilometrų kelias buvo pusėtinas, tačiau netrukus jis pablogėjo, galiausiai – vienas gruntas. Sustojęs pasiūliau Rudžiui perimti vairą. Mes važiavome džipu, beje, aš visuomet bodėjausi vairuoti džipą, ypač tokiame sunkiame kelyje. Nei įrengimai, mažinantys buksavimą, nei jokie diferenciniai automatiškai blokuojantys tilteliai manęs pernelyg nežavi. Duokite man gerą greitkelį, gerą mersedesą, ir aš būsiu laimingas. Kadangi, nelaimei, man teko sėstis prie džipo vairo, tai pirma mintis, šovusi į galvą, buvo įversti šią bjaurybę į griovį ir toliau eiti pėsčiam.

Kelias vingiavo į stačią kalvą. Kilti į viršų buvo sunku, važiavome vos penkių kilometrų per valandą greičiu, o aplink mus sūkuriais virto rusvų dulkių debesys. Žvilgtelėjau atgal: Pam ir Barbaros kelionė, atrodo, per daug nevargino, jos tylėdamos šokinėjo ant plastmasinių kėdžių.

Pačiame viršuje mūsų laukė staigmena. Kelią buvo užtvėrusi mažytė sargybinė, primenanti muitinės postą, su užrašu viršuje: „SAUGOMAS GAMTOS PLOTAS“. To tik ir trūko, pamaniau sau. Norint ten pakliūti, reikia už tūkstantį pesetų išsipirkti teisę patekti, o mainais gauni mažą lankstinuką, tikinantį, kad atsidursite pasauliniame biosferos draustinyje, ir vardijantį visa, kas ten draudžiama. Nepatikliai perskaičiau, jog už pakeltą nuo žemės akmenį jums gresia dvidešimties tūkstančių pesetų bauda ir kalėjimas šešiems

mėnesiams. O dėl augalų, tai nereikėjo nė svajoti; beje, ten jų ir nebuvo. Pats gamtovaizdis nebuvo niekuo ypatingas, netgi mažiau įspūdingas nei tie, kuriuos teko matyti vakar. Sudėjome pinigus.

– Ne visai kvailai jų sumanyta... – pasakiau Rudžiui. – Užtenka pasirinkti kiek nuošalesnį kampelį, palikti kelią likimo valiai ir prikalti iškabą: „SAUGOMAS GAMTOS PLOTAS". Ir žmonės eis. Lieka tik įtaisyti mokamą užkardą, ir tvarka.

Už keleto šimtų metrų buvo kryžkelė, nuo kurios keliai vedė penkiomis ar šešiomis kryptimis. *Playa Colorada*, Playa del Gato**, Playa Graciosa***, Playa Mujeres*****... Nebuvo jokios prasmės rinktis.

– Važiuok tiesiai, – patariau Rudžiui.

Kiek toliau buvo dar viena kryžkelė, o paskui ir dar viena. Ūmai išvydome jūrą. Žiūrint iš čia, piečiausios salos dalies, ji atrodė nepaprastai žydra. Tolumoje, kaitros rūke, galima buvo įžvelgti smėlėtos Fuerteventūros salos pakrantes. Dviem staigiais posūkiais kelias atsimušė į nedidelę įlankėlę, kurioje nebuvo nė gyvos dvasios. Juodos uolos juosė balto smėlio šlaitą, stačiai besileidžiantį į jūrą.

Iškart su Pam ir Barbara nuėjau išsimaudyti. Būdamas per keletą metrų nuo jųdviejų, nesijutau pernelyg išstumtas iš jų žaidimo. Maniau, jog vertėjo pasilikti kiek ilgėliau vandenyje. Ir išties, man išlipus į krantą, jos jau buvo apsivy-

* Spalvotasis paplūdimys *(isp.)*.

** Katės paplūdimys *(isp.)*.

*** Žavusis paplūdimys *(isp.)*.

**** Moterų paplūdimys *(isp.)*.

niojusios rankšluosčiais. Pam uždėjo ranką Barbarai ant gaktos, ir šioji lėtai prasižergė. Rudis paniuręs sėdėjo kiek aukštėliau; jis buvo su trumpikėmis. Rankšluostį pasitiesiau per metrą nuo Barbaros; pasilenkusi prie manęs ji tarė:

– *You can come closer...*“*

Aš prisislinkau. Pam atsiklaupė virš Barbaros veido ir atstatė laižyti jai savo tarpvietę. Jos tarpvietė buvo daili, nuskusta, su gražiai įsirėžusiu, bet ne per ilgu įskilimu. Švelniai paliečiau Barbaros krūtis. Jų apvalumas glamonėjant buvo toks malonus, jog trumpai net užsimerkiau. Kai vėl atsimerkiau, mano ranka nuslydo iki jos pilvo. Jos tarpvietė buvo visai kitokia: vešliai apaugusi šviesiais plaukeliais, su gan mėsinga varpute. Saulė švietė aukštai danguje. Pam buvo jau arti orgazmo, ji tyliai šūkčiojo, ir šie keisti garsai priminė pelės cypsėjimą. Ūmai kraujas plūstelėjo jai į krūtinę, ir pratisai surikusi ji atsipalaidavo; paskui giliai kvėpuodama priėjusi atsisėdo šalia manęs ant smėlio.

– Jums patiko? – klustelėjo, nors jos balse vis dėlto buvo justi vos pastebima pašaipos gaidelė.

– Labai. Nuoširdžiai sakau – labai.

– Matau...

Aš vis dar buvau susijaudinęs. Ji savo ranka apglėbė mano varpą ir ėmė ją draugiškai smaukyti pirmyn atgal.

– Aš nesu pratusi prie varpos įstūmimo į makštį, bet su Barbara jūs galit.

– Norėčiau... – pasijutau gan kvailai. – Bet neturiu prezervatyvų.

Ji pratrūko juokais ir persimetė keletu sakinių vokiškai su Barbara.

* Gali ateiti arčiau *(angl.)*.

– Niekis... – nuramino ji vikriai atsistodama. – Rasime būdą jumis pasirūpinti. Eime maudytis.

Keldamasis pastebėjau, jog Rudis kažkur dingęs. Jo rankšluostis tebebuvo čia, toje pat vietoje. Akimirką dvejojau, kai staiga išgirdau sakant:

– Ar tik nebūsiu savo brolio sargas?

Bet kuriuo atveju jis turėjo būti čia pat.

– *Your friend looks sad**... – pastebėjo Barbara vandenyje.

– *Yes... His life is not funny***, – trumpai atsakiau.

Ji užjaučiamai nusivaipė; sukau galvą nerasdamas daugiau ką pasakyti šiuo klausimu. Man visuomet buvo ganėtinai sunku kalbėti angliškai: šiaip taip surezgęs tris sakinius jausdavausi išsikvėpęs, tačiau kito būdo nebuvo. Beje, Barbara buvo ne ką geresnė šiuo atžvilgiu. Nusišluostęs pasitiesiau savo rankšluostį šalia jos ir mečiau:

– *You look a good girl. May I lick your pussy?****

– *Ja, ja!***** – žodžiai galbūt nebuvo labai tikslūs, tačiau ji puikiai suprato mano ketinimą.

Ji atsikėlė ir kojomis apžergė man veidą, – be jokios abejonės, ši padėtis buvo jai įprasta. Iš pradžių glamonėjau jos didžiąsias lūpas, tada įkišau du pirštus, bet tai jos pernelyg nejaudrino, – matyt, ji labiau reagavo varpute. Liežuviu spustelėjau šią vietą; ji ėmė alsuoti stipriau. Žinojau, ką toliau daryti, kad jai suteikčiau neabejotiną malonumą. Ji švelniai kvepėjo muskusu, kiek sumišusiu su druskos nuosėdomis ant jos kūno; didelės krūtys iš lėto siūbavo ties mano veidu.

* Tavo draugas kažkodėl liūdnas *(angl.)*.

** Taigi, nelinksmas jo gyvenimėlis *(angl.)*.

*** Atrodai nebloga mergaitė. Gal galėčiau išlaižyti tavo tarpvietę? *(Angl.)*

**** Taip, taip! *(Vok.)*

Buvau bespartinąs spustelėjimus liežuviu, kai pajutau ją įsitempiant; ji kiek išsitiesė. Pasukau galvą į šalį: Rudis su atsikišusiu pilvu stovėjo per keletą metrų vis toks pat melancholiškas.

– *Come!** – linksmai šūktelėjo jam Barbara. – *Come with us!***

Bet jis tik papurtė galvą, ir man pasigirdo, tarsi būtų sumurmėjęs panosėje:

– Ne, ne, tai ne tai...

Paskui sunkiai klestelėjo ant smėlio. Akimirką patylėjusi, Barbara vėl išskėtė kelius ir prisispaudė savo tarpviete man prie burnos. Uždėjęs rankas jai ant užpakalio, vėl įnikau ją laižyti, ir kaskart vis aistringiau; trumpai užsimerkiau norėdamas geriau pajusti jos skonį. Netrukus pajutau, kaip mažytė Pam burnelė apglėbia mano varpą. Saulė ir toliau kepinte kepino; buvo nuostabu. Pam turėjo gan savitą būdą čiulpti: ji tai darė veik nekrutindama lūpų, tik apglėbdama liežuviu mano varpos galiuką, kartais labai vikriai, o kartais – nepaprastai lėtai.

Barbara jaudrinosi vis labiau, jos dejavimas vis stiprėjo. Patyrusi orgazmą, ji staiga išsirietė ir pratisai suriko. Atsimerkiau: jos galva buvo atmesta, plaukai palaidi, krūtys styrojo stačios, – ji buvo tikras dieviško patelės grožio įsikūnijimas. Pam čiulpiamas, ir pats buvau pasirengęs pratrūkti.

– Gana, Pam... – maldavau ją.

– Tu nenori patirti malonumo dabar?

Barbara giliai kvėpuodama išsitiesė ant nugaros.

– Noriu... Nagi, čiulpk mane... – pagaliau sutikau.

* Ateik! *(Angl.)*

** Ateik pas mus! *(Angl.)*

Uždėdama ranką ant mano varpos ji man davė ženklą prisislinkti arčiau Barbaros, paskui su savo drauge persimetė keletu žodžių vokiškai.

– Ji sako, kad tu gerai laižai, nors esi vyras... – išvertė ji prieš suimdama kita ranka man už pautų. Aš dusliai sudejavau. Ji nukreipė mano varpą Barbarai į krūtinę ir vėl ėmė ją įnirtingai smaukyti laikydama pirštais apglėbusi varpos apačią. Žiūrėdama į mane Barbara nusišypsojo ir spustelėjo savo krūtis paryškindama jų apvalumą, o aš su jėga švirkštelėjau jai ant krūtinės. Buvau apimtas neaiškios baimės, akyse temo, tarsi per rūką regėjau Pam švelniai tepant sperma savo draugei krūtis. Išsitiesiau ant smėlio visiškai išsekęs; akyse visiškai aptemo. Pam ėmė laižyti spermą nuo Barbaros krūtų. Tai mane be galo jaudino; akys sudrėko nuo ašarų. Šitaip ir užmigau, ranka apkabinęs Barbaros liemenį, su laimės ašaromis akyse.

Pam mane papurtė norėdama prikelti. Aš pramerkiau akis. Saulė leidosi į jūrą.

– Laikas grįžti, – tarė ji. – Laikas grįžti, pone prancūze.

Nieko negalvodamas ėmiau rengtis, visu kūnu jutau neapsakomą palaimą.

– Kokia nuostabi popietė... – tyliai pratariau eidamas prie automobilio.

Ji man pritarė linktelėdama galva.

– Galima būtų nusipirkti prezervatyvų, – pridūriau. – Mačiau vaistinę Plaja Blankoje.

– Jei tik nori... – atsakė ji švelniai.

Rudis su Barbara mūsų jau laukė prie automobilio. Pam įsitaisė priekyje. Vakaro prietemoje rusvas plynės atspalvis

darėsi dar ryškesnis, kone oranžinis. Keletą kilometrų važiavome tylėdami, paskui Pam kreipėsi į Rudį:

– Tikiuosi, jog jūsų per daug nešokiravome?

– Ne, ne, nė kiek, panele, – jis liūdnai šyptelėjo. – Aš tik truputį... Truputį... Man reikia atleisti, – ūmai baigė.

Grįžus į viešbutį, Rudis kaip visada ketino eiti gulti, tačiau Pam primygtinai norėjo, kad pavakarieniautume visi kartu; ji sakėsi žinanti restoraną šiaurinėje salos dalyje.

Bulvės Lansarotėje – mažos ir raukšlėtos, tačiau labai skanios. Jos verdamos savitai: sudedamos į molinį puodą su dangčiu, į kurį tik truputį įpilama labai sūraus vandens. Virdamas vanduo išgaruoja, o druska plutele nusėda ant bulvių suteikdama joms nepaprastą skonį.

Pam ir Barbara gyveno netoli Frankfurto. Barbara dirbo kirpykloje. Nelabai gerai supratau, ką veikė Pam, bet jos darbas turėjo būti susijęs su tam tikromis finansinėmis paslaugomis, ir jį daugiausia galima buvo atlikti internetu.

– Aš nelaikau savęs *lesbiete*, – aiškino Pam. – Aš tiesiog gyvenu su Barbara, štai ir viskas.

– Tu jai ištikima? – klustelėjau.

Ji kiek raustelėjo.

– Taip... dabar taip, mudvi esame ištikimos viena kitai. Išskyrus retus santykius su kokiu nors vyru, bet tai visai kas kita, tai neturi jokios reikšmės.

Žvilgtelėjau į Barbarą, skaniai valgančią bulves. Sėdėdamas priešais ją Rudis valgė be didelio ūpo, tik knibinėjo savo lėkštėje; pokalbio taip pat nepalaikė. Jis ėmė man kelti nerimą, ir išties nežinojau, kaip su juo elgtis. Barbara pakėlė į jį akis ir šypsodamasi tarė:

– *You should eat. It's very good**.

Jis klusniai pasmeigė šakute bulvę.

Jos ketina įsikurti Ispanijoje, paaiškino man Pam, kai tik ji galėsianti visą savo darbą atlikti internetu. Tik ne Lansarotėje, greičiau Maljorkoje ar Kosta Blankoje.

– Maljorkoje vokiečiai turėjo nemalonumų, – tariau.

– Žinau... – atsakė ji. – Viskas susitvarkys. Šiaip ar taip, mes esame Europoje. Beje, vokiečiai nenori pasilikti Vokietijoje, nes ten gyventi nemalonu ir šalta, o dar dėl to, jog ten pernelyg daug turkų. Jei tik vokiečiai turi kiek pinigų, jie išvyksta į pietus, ir niekas negali jiems sukliudyti.

– Ko gero, Turkija taip pat greitai taps Europos dalis, – pastebėjau aš. – Taigi vokiečiai galės laisvai ten važinėti.

Ji nuoširdžiai nusišypsojo.

– Galbūt jie taip ir padarys... Jie gan keisti, tie vokiečiai. Nors jie ir mano tėvynainiai, vis tiek man labai patinka. Maljorkoje mes turime daug draugų vokiečių ir ispanų. Tu irgi galėsi atvažiuoti, jeigu norėsi.

Paskui ji man prasitarė, jog juodvi su Barbara norinčios turėti vaikų. Juos greičiausiai turėtų išnešioti Barbara, kadangi ji trośko nedirbti. Jos neketina griebtis dirbtinio apvaisinimo; joms atrodo kur kas paprasčiau kreiptis paslaugos į kurį nors iš draugų, nes pažįstančios daugybę tokių, kurie su malonumu sutiktų apvaisinti Barbarą.

– Nė kiek tuo nesistebiu... – atsakiau.

– O tu nesutiktumei? – visai netikėtai klustelėjo Pam.

Iškart nieko jai neatsakiau; pasijutau gan nejaukiai. Be abejo, kad sutikčiau; net jeigu iki šiol niekad apie tai ir ne-

* Valgykit. Labai skanu *(angl.)*.

buvau pagalvojęs, tikrai sutikčiau; netgi su didžiausiu džiaugsmu sutikčiau. Pam susizgribo buvusi pernelyg stačiokiška. Ji draugiškai patapšnojo man ranką.

– Dar pasikalbėsime apie tai... – tarstelėjo. – Dar pasikalbėsime apie tai su Barbara.

Norėdami išvengti varžančio pokalbio, ėmėme kalbėti apie ispanes; vieningai nusprendėme, kad verta su jomis pasimylėti. Joms ne tik patinka seksas, dažniausiai jos yra didžiakrūtės, ir apskritai jos šaunios merginos, paprastos ir visuomet liekančios savo vietoje, tikra priešingybė italėms, kurios taip įtikėjusios savuoju grožiu, jog net praeina noras jas dulkinti, nors iš pradžių viskas klostosi kuo puikiausiai. Šitaip mes plepėjome apie šį bei tą, kol atnešė desertą – *crème brûlé** su cinamonu. Paskui užsisakėme anyžių degtinės. Kad ir kaip stengiausi, man vis dėlto nepavyko įtraukti Rudžio į pokalbį; jis sėdėjo savo kėdėje tylus, kone visiškai atbukęs. Praradęs viltį, tariau:

– O kaipgi belgai? Ką apie juos galima pasakyti?

Jis įsmeigė į mane pasibaisėjimo kupiną žvilgsnį, lyg priešais jį būčiau atvėręs bedugnę.

– Belgai – šūdina iškrypėlių tauta, kuriai patinka žeminti save pačią, – pradėjo jis iškalbingai. – Aš jums tai jau sakiau pačią pirmą dieną. Belgija – tai šalis, kuri niekad neturėjo egzistuoti. Pamenu šūkį, kurį teko matyti viename alternatyviosios kultūros centre: „Subombarduokite Belgiją"; ir aš tam visiškai pritariu. Ir vedžiau aš marokietę tik norėdamas pabėgti nuo belgių... Vėliau ji mane paliko... – tęsė jis pasikeitusiu balsu. – Ji grįžo prie savo kvailo

* Tradicinis prancūzų desertas iš pieno, cukraus ir kiaušinių *(vert. past.)*.

islamo, išsivežė mano dukteris, ir aš jų daugiau niekad nepamatysiu.

Barbara metė į jį užuojautos kupiną žvilgsnį, ir aš pastebėjau Rudžio akies kamputyje sužvilgant ašarą. Ji nieko nesuprato, suprato tik intonaciją, kuria visa tai buvo pasakyta, bet to užteko, kad suvoktų, jog priešais ją sėdi žmogus, puolęs į visišką neviltį.

Ką dar galima buvo pridurti? Žinoma, nieko. Pripyliau Rudžiui dar vieną taurelę anyžių degtinės.

Grįždami atgal kalbėjomės nedaug. Viešbučio hole Pam su Barbara kelissyk iš eilės pabučiavo Rudį į skruostus linkėdamos jam labos nakties. Aš jam paspaudžiau ranką, mėginau švelniai papurtyti už peties. Beje, vyrai mažiau gabūs tokiems dalykams.

Užėjęs pas vokietes į kambarį, jaučiausi kiek kvailokai su savo prezervatyvais, nes visiškai neturėjau nuotaikos užsiimti seksu. Pam paaiškino Barbarai, kas ir kaip, šioji ją nutraukė ir pasileido tratėti vokiškai.

– Ji sako, jog priešingai, jog kaip tik dabar turėtume mylėtis; mums visiems trims tai būtų tik į naudą. Aš jai pritariu, – baigė Pam ir uždėjo ranką man ant varpos.

Paskui ji atsegė man kelnes ir nusmaukė jas ant grindų. Išsirengusi Barbara atsiklaupė priešais ir ėmė mane čiulpti. Buvo be galo malonu: ji švelniai lūpomis apglėbė mano varpos galiuką ir iš lėto, tačiau atkakliai, centimetras po centimetro, stūmė ją vis gilyn ir gilyn; tada ėmė judinti liežuvį. Po poros minučių pajutau, jog daugiau negalėsiu susilaikyti, ir garsiai šūktelėjau:

– Nagi!

Barbara iškart suprato, griuvo ant lovos ir pražergė šlaunis. Užsimovęs prezervatyvą, įstūmiau varpą jai į makštį. Pam sėdėjo šalimais ir mus stebėdama glostėsi.

Varpą įstūmiau giliai, – iš pradžių stumdžiau ją lėtai, o paskui tankiai; Pam jai glamonėjo krūtis. Barbara jautė malonumą, buvo visiškai atsipalaidavusi, tačiau iki orgazmo dar buvo toli, kai pagaliau Pam ryžosi. Uždėjusi ranką savo draugei ant tarpvietės, ji ėmė įnirtingai spaudyti jai varputę vikriais smiliaus ir didžiojo piršto judesiais. Akimirką sustingau. Jaučiau, kaip ritmingai susitraukinėja Barbaros makštis ir tankėja kvėpavimas. Pam valiūkiškai apėmė kita ranka man pautus ir juos švelniai spustelėjo vis taip pat greitindama darbą pirštais. Ji tai darė taip puikiai, jog mudu su Barbara patyrėme malonumą tuo pat metu: aš – garsiai surikau, o ji – pratisai, kimiu balsu.

Apsikabinęs Pam nusėjau jos pečius bei kaklą bučiniais, o Barbara ėmė ją laižyti. Ji pasiekė viršūnę kiek vėliau, gan ramiai, kelissyk suspigdama veriamu balsu.

Jaučiausi išsekęs, todėl nuėjau atsigulti į atskirą lovą: išties tai buvo lovelė, skirta vaikui; o didžiojoje lovoje Pam su Barbara ir toliau jaudrino bei čiulpė viena kitą. Aš buvau visiškai nuogas ir laimingas. Žinojau, jog labai gerai miegosiu.

8

Rytojaus dienai nebuvome numatę jokios programos nei nutarę vėl pasimatyti. Vis dėlto apie vienuoliktą valandą ėmiau nerimauti, nes niekur nemačiau Rudžio. Nuėjęs pasibeldžiau į jo kambario duris. Be atsako. Pasiteiravau viešbučio priimamajame. Budėtojas man pasakė, jog jis išvyko anksti rytą su visais daiktais; jis nežinąs kur. Ne, į viešbutį jis sakė daugiau negrįšiąs.

Nuėjau tai pranešti Pam su Barbara, kurios gulėdamos šalia baseino deginosi saulėje. Staiga prie manęs priėjo viešbučio darbuotojas su vokeliu rankoje. Rudis paliko žinutę. Užlipau į savo kambarį jos perskaityti. Tai pasirodė esąs kelių puslapių laiškas, parašytas juodu rašalu, smulkia ir aiškia rašysena.

Gerbiamas Pone,
pirmiausia noriu Jums padėkoti už tai, kad šias keletą dienų su manimi elgėtės kaip su žmogiška būtybe. Jums tai gali atrodyti menkniekis, bet man – ne. Jūs tikriausiai nežinote, ką reiškia būti mentu; jums sunku suprasti, jog mes sudarome visiškai atskirą visuomenės dalį, nuolat įtarinėjamą ir niekinamą kitų šalies gyventojų, turinčią savitas apeigas. Jums,

be abejo, taip pat nesuprantama, ką reiškia būti belgu. Jūs netgi neįsivaizduojate, su kokiu smurtu – slaptu ir viešu – su kokiu nepasitikėjimu ir baime mums tenka susidurti kasdieniame darbe. Įdomumo dėlei pamėginkite pasiklausti kelio pirmą Briuselio gatvėje sutiktą praeivį, ir jūs būsite priblokštas. Mes Belgijoje esame išstumti iš vadinamosios „visuomenės"; mes neturime nieko bendra, aplink – vien pažeminimas ir baimė. Žinoma, tai būdinga visoms Europos tautoms; tačiau dėl daugelio priežasčių (kurias istorikas galėtų, be abejo, paaiškinti) šis degradavimo procesas ypač sparčiai plėtojasi Belgijoje.

Noriu jums dar kartą pasakyti, kad jūsų elgesys su dviem draugėmis vokietaitėmis manęs nė kiek nešokiravo. Mudu su žmona paskutinius dvejetą bendro mūsų gyvenimo metų uoliai lankėmės tam tikrose vietose, kurias priimta vadinti „nekonformistinių" porų klubais. Ji ten patirdavo didžiulį malonumą ir aš taip pat. Tačiau bėgant laikui – ir nežinau kodėl – reikalai ėmė krypti į blogąją pusę. Tai, kas pradžioje buvo linksma šventė be jokių tabu, ilgainiui virto iškrypėliška rutina, nuobodžia ir bejausme, giliai persunkta narcisizmo. Mudu nemokėjome laiku baigti šio žaidimo. Pagaliau priėjome prie to, jog tokiuose pasilinksminimuose patirdavome vien tik pažeminimą, pasitenkindavome vien pasyviai stebėdami ekshibuojantis tobulus seksualinius monstrus, tarp kurių mums nebebuvo vietos, turint galvoje mūsų amžių. Ko gero, būtent tai paskatino mano žmoną – protingą, jautrią ir be galo išsilavinusią moterį – priimti siaubingą sprendimą atsiversti į islamą. Nežinau, ar galima buvo išvengti tokios pabaigos; bet kai permąstau viską nuo pat pradžios – štai jau dveji metai, kai aš nuolat apie tai mąstau – net neįsivaizduoju, kaip būčiau galėjęs viso to išvengti.

Seksas yra didžiulė jėga, ir jeigu jo atsisakoma, gyvenimas tampa nevisavertis. Yra dar ir toks dalykas kaip kūnų barjeras, lygiai kaip ir kalbos barjeras. Mes, kaip vyrai, vienas ir antras, pasirodėme esą priversti tenkintis gan ribotais santykiais, ir aš labai puikiai suprantu, ko jūs geidėte siekdamas susitikti su tomis dviem vokietaitėmis; aš jus puikiai suprantu ir esu jums už tai dėkingas. Gaila, bet man jau per vėlu. Depresijos esmė yra ta, kad į ją puolęs žmogus praranda bet kokį potraukį seksui, kuris, ko gero, būtų vienintelis dalykas, padedantis numalšinti tą siaubingą, nuolat persekiojantį nerimą. Jūs net negalite įsivaizduoti, kaip man sunku buvo ryžtis šiai kelionei.

Žinau, kad tai, ką perskaitysite toliau, jus be galo nuliūdins ir iš dalies jausitės dėl to kaltas. Bet išties taip nėra, ir aš dar sykį patikinu, jog jūs padarėte visa, kas nuo jūsų priklausė, kad padėtumėte man grįžti į „normalų" gyvenimą. Trumpai tariant, aš nusprendžiau išpažinti raelininkų religiją. Man jau yra tekę turėti reikalų su jos atstovais dar Belgijoje; tačiau nežinojau, kad Lansarotė yra svarbus šios religijos išpažinėjų centras, taigi ši kelionė iš esmės padėjo man žengti lemiamą žingsnį. Suprantu, kad įstojimą į „sektą" ir jos keliamą reikalavimą tam tikra prasme atsisakyti savosios laisvės vakariečiai, be abejo, laiko dramatišku žmogaus pralaimėjimu – pralaimėjimu sau pačiam. Norėčiau pamėginti jums paaiškinti, kodėl gi toks jausmas šiuo atveju man atrodo nepagrįstas.

Ko mes galime tikėtis iš gyvenimo? Štai klausimas, kurio, man regis, sunku išvengti. Kiekviena religija savaip ieško atsakymo į jį; netikintieji irgi klausia savęs to paties ir kone tais pačiais žodžiais.

Raelininkai pateikia visiškai naują atsakymą į šį klausimą; jie siūlo kiekvienam nuo šiol ir dar šioje žemėje pasiekti fizinį nemarumą. Iš kiekvieno naujo nario paimamas odos tepinėlis, kuris vėliau laikomas labai žemoje temperatūroje. Nuolat palaikomi ryšiai su biotechnologijos bendrovėmis, daugiausia pasiekusiomis žmonių klonavimo srityje. Geriausių specialistų nuomone, praktinis projekto įgyvendinimas – tik keleto metų klausimas.

Toliau Raelis siūlo minčių bei prisiminimų nemarumą, perkeliant atminties turinį į tarpinę laikmeną prieš dar sykį išvirkščiant į naujo klono smegenis. Išties toks pasiūlymas labiau primena fantastiką, bent jau kol neturime jokio techninio pagrindo, reikalingo šiam pasiūlymui įgyvendinti. Kad ir kaip ten būtų, keista yra priskirti „sektai" organizaciją, pateikiančią tokius novatoriškus bei techniškai pagrįstus atsakymus į daugybę klausimų, kuriuos kitos religijos nagrinėja daug iracionaliau bei metaforiškiau. Mažiausiai įtikima jų doktrinoje, be abejo, yra tai, jog egzistuoja kažkokie elohimai – nežemiškosios būtybės, sukūrusios, anot jų, gyvybę Žemėje prieš daugelį šimtų milijonų metų. Ši hipotezė nėra visiškai absurdiška, antra vertus, dėl vienokios ar kitokios priežasties įvairioms žmonių bendrijoms sunkiausia prieiti prie vienos nuomonės dėl to, kas valdo pasaulį.

Finansiniai kaltinimai, iškelti raelininkams kaip „sektai", taip pat nėra pagrįsti. Kiekvienas narys moka bendruomenei tik 10 proc. savo pajamų – nei daugiau, nei mažiau. Žinoma, jeigu jis nusprendžia palikti savo namus ir persikelti gyventi į bendruomenę, jo įnašas privalo būti didesnis. Tai aš ir nusprendžiau padaryti. Mano namas tapo man bevertis; aš jame nesijaučiu kaip savo namuose nuo tada, kai išvyko mano žmona

su dukterimis. Be to, jis yra itin neramioje miesto dalyje, kur aš, kaip policininkas, kasdien patiriu įžeidinėjimus. Taigi namą žadu parduoti, o pats įsikurti vienoje raelininkų bendruomenėje, veikiančioje Belgijoje.

Visa tai gali jums pasirodyti gan netikėta, ir aš jokiu būdu nemėginsiu teisintis, jog šis mano sprendimas yra gerai apgalvotas ir priimtas ilgai apmąsčius visus už ir prieš. Vis dėlto norėčiau, kad jūs suprastumėte vieną dalyką – šiaip ar taip, dabartiniame savo gyvenimo tarpsnyje neturiu daugiau ką prarasti.

Baigdamas šį ilgą laišką, noriu jums padėkoti už kantrybę ir žmogiškumą bei palinkėti kuo geriausios kloties gyvenime jums ir jūsų šeimai.

Pagarbiai

Rudis

9

Padėjau laišką į šalį; jaučiausi prislėgtas. Taigi jis ketino išeikvoti pinigus, gautus už parduotą namą. Viso gyvenimo santaupos bei paskolos eina perniek. Kita vertus, raelininkai galėjo būti ir garbingi. Baisiausia dėl sektų yra tai, jog dėl nieko nesi tikras, iki kyla skandalas.

Trumpai perpasakojau laiško turinį Pam ir Barbarai. Visi trys nusprendėme daugiau nebevažinėti po salą. Grąžinau agentūrai išsinuomotą automobilį, o likusią dienos dalį praleidau su merginomis prie baseino. Pam baigė skaityti Mari Desplešen romaną, kuris jai ne itin patiko. Pasiūliau jai perskaityti Emanuelio Kareros knygą „Priešininkas“; žinoma, turėjau tik prancūziškąjį leidimą, bet jeigu būtų sunku ką nors suprasti, visuomet galėčiau jai pagelbėti. Aš neturėjau jokio noro skaityti; išsitiesęs šezlonge stebėjau debesis. Stengiausi apie nieką negalvoti, ir taip buvo geriausia.

Tą vakarą sugulėme visi trys apsikabinę didžiojoje lovoje, tačiau nesantykiavome. Gulėjome taip, tarsi būtume norėję nuo kažko apsisaugoti; tarsi būtume jautę šioje saloje esant kažką negera, tarsi ore būtų tvyrojusios piktosios požeminės jėgos. Kita vertus, galimas daiktas, jog Raelis yra puikus pranašas ir jo mintys išties padės išgelbėti žmoniją.

Šiaip ar taip, viena buvo tikra: tai, kas nutiko Rudžiui, galėjo nutikti bet kuriam iš mūsų; nė vienas nebuvome nuo to apdraustas. Jokia socialinė padėtis, jokie ryšiai nebuvo užtikrinti šioje visuomenėje. Mes gyvenome naujo pasaulio pradžios ir visuotinio griovimo laikais.

Kitą rytą Pam su Barbara palydėjo mane į oro uostą. Mes daugiau neužsiminėme apie vaiką, kurį Barbara būtų galėjusi išnešioti; tačiau atsisveikinant, mums stovint priešais metalo detektoriaus vartus, jutau, kaip ji spaudžia mane savo glėbyje apimta keisto jausmo. Pam pamojavo man ranka, ir aš nuėjau koridoriumi, vedančiu į išvykimo salę.

Lėktuvui kylant į orą, paskutinįkart mečiau žvilgsnį į ugnikalnių virtinę, kuri brėkštančios dienos prieblandoje atrodė tamsiai raudona. Ar jie kėlė pasitikėjimą, o gal atvirkščiai – grėsmę? Nebūčiau galėjęs atsakyti; tačiau, šiaip ar taip, jie stūksojo tarsi įkūnydami nuolatinį atsinaujinimą, naują pradžią. Atsinaujinimą ugnimi, pamaniau sau: lėktuvas kilo į orą; paskui, sukdamas virš vandenyno, pakrypo ant šono.

Paryžiuje buvo šalta, oras, kaip ir įprasta šiuo metų laiku, buvo nemalonus. Ir ko gi daugiau norėti? Kiekvienas žino, kas ir kaip. Turėjau ir vėl priprasti prie nesibaigiančios žiemos; o ir prie dvidešimtojo amžiaus, kuris taip pat, regis, neketino baigtis. Man buvo visiškai suprantamas Rudžio pasirinkimas. Vis dėlto vienu klausimu jis klydo: galima kuo puikiausiai gyventi, neturint jokios vilties gyvenime; dažniausiai taip ir atsitinka. Apskritai žmonės gyvena užsidarę ir džiaugiasi, kad jų telefonas niekados nesuskamba, o kai suskamba, jie palieka įjungtą asmeninį atsakiklį. Geriausios

naujienos, kai jų iš viso nėra. Dažniausiai žmonės tokie ir esti. Ir aš taip pat.

Net jeigu ir nėra ko daugiau tikėtis iš gyvenimo, vis tiek išlieka tam tikra baimė. Pastebėjau, jog mano kvartale atsiranda vis daugiau kvaišalų platintojų. Eilinį kartą nusprendžiau persikelti arčiau Nacionalinės asamblėjos; žmonėms sakiau, kad noriu gyventi arčiau darbo, tačiau iš esmės norėjau gyventi tokiame kvartale, kur pilna policininkų. Nemačiau jokio reikalo būti nudurtas peiliu kokio nors bepročio, pajutusio kvaišalų stygių.

Bėgo mėnesiai. Iš Pam ir Barbaros gavau daugybę atvirukų, į kuriuos joms atsakiau; tačiau niekaip negalėjome rasti laiko vėl pasimatyti. Kartais iš laikraščių išsikirpdavau kokį straipsnį apie raelininkų tikėjimą. Beje, gan retai; tai greičiau buvusi diskretiška sekta. Didžiausią straipsnį, pasirodžiusį laikraštyje *Nouvel Observateur* kovo 23 dieną, puošė dvylikos vyrų, vilkinčių baltais drabužiais su siuvinėtomis liturginėmis juostomis ant kaklo, nuotrauka. Pačiame būrelio viduryje stovėjo Klodas Vorilonas, kitaip tariant, pats Raelis. Vyrai išdidžiai buvo apstoję apgailėtiną polistireno maketėlį, vaizduojantį būsimąjį „nežemiškųjų būtybių priėmimo miestą“. Rudžio nuotraukoje nebuvo. Projektas stūmėsi į priekį, rašoma straipsnyje; pavyko susitarti su vietos valdžia, taigi statybos Lansarotėje buvo leistos; jos turėjo būti pradėtos artimiausiais mėnesiais.

2000-ųjų birželio 18 dieną Monrealyje įvyko paskaita-debatai, kurių tikslas buvo paremti žmonių klonavimo teoriją. Pirmąkart susitikę ant vienos pakylos, pranašas Raelis ir

amerikiečių genetikas Ričardas Sydas paskelbė bendros struktūros, kuri nepriklausysianti nuo jokios religijos, sukūrimą: savo ruožtu daktaras Sydas skelbėsi visados buvęs ir esąs krikščionis metodistas. Jis pasirodė akiratyje tuomet, kai *Valiant Ventura Limited Corporation** surinko daugybę milijonų dolerių būsimajai laboratorijai. Rašytojas Morisas G. Dantekas, dalyvavęs šioje paskaitoje, šiltai papasakojo apie šį įvykį vietos laikraštyje; tai buvo pirmasis svarbus intelektinis indėlis, skirtas šiam reikalui. Netrukus laikraščio *Libération* priede *Rebonds*** kilo gyvi debatai, kol juos nutraukė mokinių vasaros atostogos.

* Narsioji rizikingos veiklos ribotos atsakomybės korporacija *(angl.)*.
** Šuolis atgal *(pranc.)*.

10

Triukšmas kilo gruodžio pabaigoje, likus kelioms dienoms iki Kalėdų. Neseniai buvo aptiktas naujas pedofilų tinklas Belgijoje; šįsyk buvo apkaltinti raelininkų šalininkai. Pedofilai, sekta, artėjančios Kalėdų ir Naujųjų metų šventės: galvoje viskas jaukėsi. Laikraštis *France-Soir* pirmą kartą pirmame puslapyje išspausdino ilgą vardų sąrašą, prasidedantį Aiša (11 metų amžiaus), o besibaigiantį Viljamu (9 metų amžiaus); nuotraukų nebuvo. Geltonomis raidėmis, įsirėžusiomis per visą puslapį, buvo parašyta: „IŠDRESUOTI SEKSUI“. Šis detektyvas, siekdamas vienu sakiniu perteikti bylos esmę, buvo pavadintas labai keistai: „VAIKŲ ORGIJOS PAS NEŽEMIŠKŲJŲ BŪTYBIŲ MEDŽIOTOJUS“. Byla buvo tiriama Teismo rūmuose Briuselyje: radijas ir televizija, įpratę lūkuriuoti prie šių rūmų nuo tada, kai juose buvo nagrinėjama Diutru byla, nusiuntė į vietą gerai pasikausčiusių žurnalistų.

Netrukus paaiškėjo, kad visi raelininkai, vedę ar ne, laisvai seksualiai santykiaudavo ir kad orgijos, kuriose dalyvaudavo iki šimto žmonių, būdavo reguliariai rengiamos bendrijos būstinėje Briuselyje. Šios sektos išpažinėjų vaikai nelikdavo tokių vaizdų nuošalyje; kartais jie būdavo

tik stebėtojai, o kartais – ir šių orgijų dalyviai. Nebuvo pateiktas joks smurto ar prievartos liudijimas vaikų atžvilgiu; tačiau buvo aišku, jog mažamečiai vaikai buvo tvirkinami. Parodymai kalbėjo patys už save. „Kai tėtės draugai likdavo nakvoti mūsų namuose, aš užlipdavau į viršų jų pačiulpti“, – pasakojo dvylikos metų Aurelija. Keturiasdešimt septynerių Nikolė nieko neslėpdama prisipažino keletą metų turėjusi kraujomaišiškų lytinių santykių su savo dviem sūnumis, kuriems šiandien – dvidešimt ir dvidešimt treji metai.

Labiausiai straipsnio komentatorius pribloškė įspėtųjų asmenų požiūris šiuo klausimu. Iš esmės pedofilas yra gėdinga, didžiai prislėgta ir visiškai sugniuždyta būtybė. Pats būdamas sukrėstas savo veiksmų, jis yra slegiamas, jog negali valdyti savo iškrypėliškų instinktų. Dažniausiai jis arba supykęs ginasi, arba prašosi bausmės, pajunta kaltę ir sąžinės graužimą, reikalauja būti gydomas, su didžiausiu dėkingumu sutinka būti iškastruotas cheminiu būdu. O raelininkai ne tik kad nejuto jokio sąžinės graužimo, bet ir laikė save papročių evoliucijos pirmtakais ir teigė, jog visuomenė būtų kur kas geresnė, jeigu žmonija turėtų sąžinės elgtis taip kaip jie. „Mes suteikėme malonumą savo vaikams. Nuo pat mažens juos išmokėme patirti pasitenkinimą bei teikti jį kitiems. Mes, kaip tėvai, puikiai atlikome savo pareigą“, – maždaug tokia buvo jų nuomonė.

Rudis buvo tarp įspėtųjų. Jo atvejis nebuvo pats sunkiausias, tačiau davė pradžią šios bylos tyrimui. Jis buvo kaltinamas tvirkinęs mažametę vienuolikos metų mergaitę, vardu Aiša. „Jis mane išrengdavo, bučiuodavo mano kūną, liesdavo tarpvietę“, – pasakojo Aiša tardytojams. Tai jos motina,

buvusi šios sektos išpažintoja, parašė skundą. Rudžiui išties nesisekė su marokietėmis. Musulmonai buvo įtūžę, ypač dėl to, kad jis – buvęs policininkas (jis, suprantama, buvo išsyk atleistas iš tarnybos, vos tik byla buvo iškelta); reikėjo užsitikrinti gynybą. „Ji man sakydavo, jog aš esu geras, kartais ji pati manęs prašydavo paliesti jos tarpvietę..." – pareiškė jis tardytojams nenustodamas raudoti.

Gruodžio 30 dieną Klodas Vorilonas, kuriam pavyko išvengti kaltinimų, atvyko į Briuselį ir dalyvavo taip lauktoje spaudos konferencijoje. Joje dalyvavę žurnalistai neturėjo jokio pagrindo jo gailėtis, tai labiau panėšėjo į atvirą puolimą. Raelis sumaniai gynė nešvarius savo sekėjų belgų darbus. Visos sekso formos buvo leistinos ir netgi skatinamos tarp tikinčiųjų, kad ir koks jų amžius, lytis ar šeiminiai ryšiai; visa tai teikė vien tik malonumą ir, žiūrint elohimų akimis, buvo nuostabu. „Jis net nesuvokia, jog bus visiškai sunaikintas..." – sušnabždėjo laikraščio *Figaro* korespondentas. Vadinamasis pranašas laikėsi puikiai; prožektorių šviesa apšvietė jo kiek žilstelėjusią barzdą. Matydamas visuotinį suglumimą jis pasinaudojo proga patraukti klausytojų dėmesį paskelbdamas, kad Jėzus Kristus ir Mahometas – apgavikai; tarp kita ko, jis rėmėsi Moze.

– Tai, ką jūs siūlote savo sekėjams, yra vis dėlto labai nutolę nuo dekalogo, tai yra dešimties Dievo įsakymų... – pastebėjo vyriausiasis laikraščio *Soir* redaktorius, pirmąkart jį nutraukdamas.

Raelis pasinaudojo proga išdėstyti savo nuomonę šiuo klausimu. Tiesą sakant, Mozę buvo aplankiusios nežemiškosios būtybės, kitaip tariant – elohimai, tačiau jis neteisin-

gai supratęs šią žinią; iš čia ir atsiradusi tokia nesąmonė kaip dekalogas. Buvo prarasta nemažai laiko. Laimei, jis, pirmas tikrasis jo įpėdinis, atėjęs dabar perduoti šį dieviškąjį žodį.

– Po galais, jis mus provokuoja siekdamas reklamos... – sumurmėjo žurnalo *Paris-Match* korespondentas.

Ir išties šį pokalbį išplatinus internetiniame sektos puslapyje pasipylė paklausimai dėl išsamesnės informacijos. Vorilonas, be jokios abejonės, jautėsi kaip nugalėtojas, – juolab kad jo asmeninis gyvenimas buvo nepriekaištingas; kaip sektos vadeivos, jo šeiminis gyvenimas buvo netgi tvarkingas bei ramus. Prokuratūra, atsakinėdama į klausimus dėl raelininkų judėjimo uždraudimo, tik parodė savo nekompetentingumą. Teismas persekiojo pavienius asmenis, kurie privalėjo asmeniškai atsakyti už savo veiksmus; o tai, kad jie išpažino vieną ar kitą religiją, galėjo suteikti tik tam tikros informacijos, bet jokiu būdu nebuvo galima jiems iškelti baudžiamosios bylos.

Mokymas plito labai greitai, kadangi niekas neprotestavo prieš paskelbtus faktus; tyrėjai vėl ėmė ieškoti pėdsakų. Rudis sėdo į kaltinamųjų suolą Teismo rūmuose Briuselyje kartu su kitais penkiolika sektantų. Visi jie buvo nusipelnę ilgus metus kalėti, tačiau atrodė ne per daugiausia dėl to nusiminę. Patsai Rudis sėdėjo gan ramus, kone laimingas. Nuotraukose pastebėjau – jis nešiojo kvadratinius akinius juodais rėmeliais; tai nebuvo pernelyg geras sumanymas. Būdamas pilvotas, su ūsais ir tais savo didžiuliais akiniais, jis labiausiai atitiko klasikinį iškrypėlio pedofilo paveikslą. Viešoji nuomonė kaltinamiesiems buvo negailestinga, beveik kiekvieną dieną priešais Teismo rūmus vyko manifestacijos.

Kaip ir įprasta, pasigirsdavo šūksnių, reikalaujančių grąžinti mirties bausmę. Vienas žurnalistas kažkur surado Aišos tėvą, jau daugelį metų nebegyvenantį su savo žmona. Jis sakė geidaująs pamatyti, kaip „nupjaunami" pautai tam, kuris nuplėšė jo dukters garbę, ir kad jis visiškai pasirengęs tai padaryti pats.

Klodas Vorilonas buvo išklausytas teismo procese tik kaip liudytojas. Neaišku tiktai kodėl, nes jis asmeniškai nepažinojo nė vieno iš kaltinamųjų. Jis buvo pasirengęs kalbėti tris valandas, tačiau jau po dešimties minučių teismo pirmininkas jį nutraukė. Vis dėlto jis spėjo pranešti, jog raelininkų bažnyčia ketinusi pateikti naujo šventojo erotizmo, prieš daugelį tūkstantmečių išnykusio Vakaruose, pagrindus. Jis taip pat pranešė, jog raelininkų bendruomenėse bus steigiamos savitarpio masturbacijos mokyklos, skirtos naujiems šalininkams ir mažiems vaikams. Pasak jo, masturbacija turėjo būti laikoma kertiniu naujojo „jausmingumo katekizmo" akmeniu. Baigdamas savo, kaip liudytojo, parodymus, jis priėjo prie kaltinamųjų suolo norėdamas paspausti jiems rankas; tačiau žandarai jam sukliudė.

Kadangi Rudis savo išvaizda panėšėjo į tipišką pedofilą, jį, išeinantį iš teismo salės, dažnai apspisdavo žurnalistai. Atrodė, jog jis jau apsiprato su tuo: į klausimus atsakinėjo mandagiai ir maloniai. Kažin ar jis suvokė bausmės, kurią užsitraukė, svarbą? Žinoma, kad taip; tačiau dėl nieko nesigailestavo. Jis pasitikėjo savo šalies teisingumu. Jo negraužė sąžinė. „Aš visuomet aplink save sėjau tik gėrį..." – teigė jis.

Byla užsitęsė, ypač dėl nuolat gaunamų skundų iš civilinių ieškovų. Šiais metais užsirašiau į kelionių agentūros *Nouvelles Frontières* siūlomą kelionę į Indoneziją. Sausio 27 dieną palikau Paryžių ir išskridau į Denpasarą. Taigi skelbiant nuosprendį manęs čia nebuvo.

PRIEDAS

1730 metų rugsėjo 1-ąją, tarp devintos ir dešimtos valandos vakaro, Lansarotėje, vadinamojoje Timanfajos vietovėje, ūmai prasivėrė žemė. Netikėtai išnirusio milžiniško kalno viršūnė ėmė spjaudyti liepsnomis, kurios užgeso tik po devyniolikos dienų. Po savaitės prasivėrė dar viena praraja, ir verdančios lavos srautas užliejo Timanfają, Rodeo ir dalį Manča Blankos miestelio. Lava tekėjo šiaurinės pakrantės link, liejosi iš pradžių neįtikėtinai greitai, tarsi liepsnojančio vandens krioklys; bet netrukus sulėtėjo ir tekėjo pamažu, panėšėdama į klampią melasą. Rugsėjo 9-ąją ir vėl su didžiausiu triukšmu, nelyginant perkūno griaudėjimas, iš po žemių išniro kalva. Nuo šio jos spaudimo lava pakeitė kryptį ir pasuko vakarinės salos pakrantės link, kur pasiekusi ilgo slėnio žiotis per keletą minučių suniokojo Maretos bei Santa Katalinos gyvenvietes. Rugsėjo 11-ąją ugnikalnis išsiveržė su dvigubai didesne jėga, ir lavos srautas, vėl spartėdamas, plūstelėjo ant Mazo kaimelio pakelyje viską sudegindamas. Šešetą dienų su didžiausiu triukšmu lava liejosi nuo uolų į jūrą, ir šios vanduo pakrantėse užvirė; netrukus ant bangų ėmė plūduriuoti nenusakomi kiekiai negyvų žuvų. Spalio 18-ąją ir vėl trijose vietose virš Santa Katalinos prasivėrė žemė, spjaudydama tirštus dūmus ir pratrūkda-

ma verdančios lavos liūtimi, nuolaužomis bei įkaitusiais akmenimis. Kurtinantys sprogimai, lydėję šiuos gamtos reiškinius, taip pat juodi išmetamų akmenų, kurie netrukus nuklojo visą salos paviršių, debesys ne sykį privertė vietos gyventojus bėgti; tačiau jie ir vėl grįždavo į savo per stebuklą išlikusį kaimelį. Iki pat spalio 28-osios ugnikalniai ir toliau prasiverždavo lygiai taip pat; staiga paveikti kenksmingų garų, kurie, suskystėję debesyse, liejosi ant visos salos nelyginant mirties lietus, ėmė kristi naminiai gyvuliai. Nuo lapkričio 1-os iki 10-os dienos dūmai ir pelenai taip užnuodijo atmosferą, kad žmonių bei gyvulių gyvenimas saloje pasidarė veik neįmanomas; kaip tik tada dar vienas prasiveržusios lavos srautas užklojo ir taip storą, nespėjusį dar ataušti juodą vulkaninės kilmės sluoksnį nuniokotose vietovėse. Lapkričio 27-ąją ir vėl pasikartojo tas pats. Išsiveržusios lavos srautas įsiliejo į jūrą su tokia jėga, kad vandenyje susidarė nedidelė salelė – nusidriekė išilgai kranto. Gruodžio 16-ąją lava, iki tol nuolat įsiliedavusi į jūrą, ūmai pakeitė kryptį; ji užliejo Čiupaderą, – ir gyvenvietė virto milžiniška žarijų krūva, – o paskui nuniokojo Vega de Ugą. Sausio 7-ąją ugnikalniai ir vėl prasiveržė. Ugnies upės, skęstančios be galo tirštuose dūmuose, tryško iš kiekvieno įtrūkimo, atsivėrusio kalnų šlaituose. Šiuos dūmų debesis nuolat perskrosdavo galingi žaibai, lydimi mėlynos ir raudonos šviesos blykstelėjimų, jiems iš paskos nelyginant per audrą pasigirsdavo baisus trenksmas; visa tai kėlė baimę salos gyventojams, nes jiems tuomet dar nebuvo žinoma, kas yra perkūnija. Sausio 21-ąją krateryje iškilo milžiniškas kalnas, dar didesnis už ankstesnius, ir tą pačią dieną vėl pradingo sukeldamas baisų sprogimą; trenksmas nuvilnijo per visą salą, o pelenai ir akmenys nuklojo jos paviršių. Vasario 3-iąją naujai išsiveržusios lavos srau-

*tas užtvindė Aldea de Rodeo**. *Kovo 20-ąją pasirodė nauji ugnikalnių kūgiai su krateriais viršuje, kurie čia pat imdavo veikti. Balandžio 13-ąją ūmai iškilo du kalnai, tarsi išstumti iš po žemių nematomų jėgų. Birželio 4-ąją atsivėrė trys didžiuliai plyšiai, ir salą sudrebino galingi žemės drebėjimai; iš kiekvieno tokio įtrūkimo vertėsi siaubingi liepsnų liežuviai. Šį sykį kilo visiška panika, ypač Timanfajoje, kurioje ir prasidėjo ši baisinga nelaimė. Birželio 18-ąją iš po žemių išniro dar vienas ugnikalnio kūgis, pats aukščiausias iš iškilusių ant Mazo, Santa Katalinos bei Timanfajos griuvėsių; jo šlaite atsivėrė krateris, spjaudydamas liepsnos liežuvius ir pelenus, o iš kito ugnikalnio, esančio šalia Mazo, virto tiršti dūmai, kurių anksčiau nebuvo matyti. Visa vakarinė salos pakrantė buvo nusėta negyvų žuvų, tarp kurių galima buvo rasti pačių rečiausių ir keisčiausių rūšių, kurių salos gyventojai net nepažinojo. Spalio ir lapkričio mėnesiais visur ir vėl nuvilnijo nauja – kiek silpnesnė – ugnikalnių prasiveržimų banga, o 1731 metų Kalėdos buvo liūdnos: visa sala ir vėl buvo sukrėsta vieno galingiausių požeminių smūgių, užregistruotų nuo pat šios ilgos nelaimės pradžios.*

(Tėvo don Andreso Lorenco Kurbado,
Jaizos parapijos kunigo, kronika)

* Rodeo kaimas *(isp.)*.

Houellebecq, Michel
Ho-328 Lansarotė : pasakojimas / Michel Houellebecq ; iš prancūzų kalbos vertė Danutė Chauveau. – Vilnius : Tyto alba, 2005. – 75 [5] p.

ISBN 9986-16-400-1

Michelis Houellebecqas (g. 1958) – kultinis rašytojas, poetas, dainų autorius, literatūros premijų laureatas, daugiausia verčiamas, skaitomas ir perkamiausias šių laikų prancūzų autorius pasaulyje. Nors jo kūryba, kurią gaubia kontroversijų ir skandalų aura, vertinama labai prieštaringai, pripažįstama, kad M. Houellebecqas talentu ir meistriškumu prilygsta H. Balzacui, A. Camus ir S. Beckettui. Lietuvių skaitytojams šis autorius, šiuo metu gyvenantis Airijoje ir Lansarotės saloje, jau pažįstamas iš romano „Platforma“ (2001, liet. 2004).

UDK 840-3

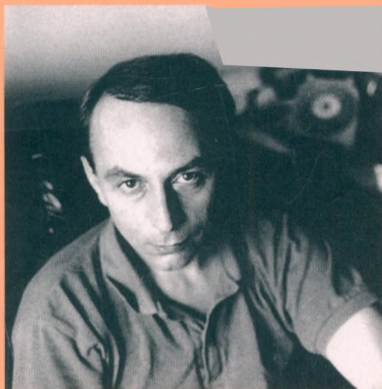
MICHEL HOUELLEBECQ

LANSAROTĖ

Pasakojimas

Iš prancūzų kalbos vertė *Danutė Chauveau*
Viršelio dailininkė *Ilona Kukenytė*

SL 1686. 2005 03 09. 2,22 apsk. l. l. Užsakymas 265
Išleido „Tyto alba“, J. Jasinskio 10, LT-01112 Vilnius, tel./faks. 2497453, tytoalba@taide.lt
Spausdino UAB „Vilniaus spauda“, Viršuliškių skg. 80, LT-05131 Vilnius

„Šiuo požiūriu Lansarotė yra vieta, kurią galima būtų pasiūlyti prancūzams. Ją netgi galima būtų pasiūlyti paslaptingiesiems prancūzų poetams, *kurie visą savo laisvalaikį galėtų rašyti tokius kūrinius kaip:*

Šešėlis,
Šešėlio šešėlis,
Pėdsakai uoloje."

„Skaitydamas Houellebecqą, jautiesi tarsi pakliuvęs į tropinę liūtį: jo nuožmi vaizduotė visiškai užvaldo" (*Observer*).

Michelis Houellebecqas (g. 1958) – kultinis rašytojas, poetas, dainų autorius, literatūros premijų laureatas, daugiausiai verčiamas, skaitomas ir pasaulyje perkamiausias šių laikų prancūzų autorius. Nors jo kūryba, kurią gaubia kontroversijų ir skandalų aura, vertinama labai prieštaringai, pripažįstama, kad M. Houellebecqas talentu ir meistriškumu prilygsta H. Balzacui, A. Camus ir S. Beckettui. Lietuvių skaitytojams šis autorius, šiuo metu gyvenantis Airijoje ir Lansarotės saloje, jau pažįstamas iš romano „Platforma" (2001, liet. 2004).

Dvi lesbietės vokietės, neatsisakančios jokių malonumų, gyvenimu nusivylęs buvęs policininkas belgas ir nuobodžiaujantis, hedonistiškai nusiteikęs pasakotojas... Sveiki atvykę į Lansarotę – salą, kurioje gausu saulės, vyno ir, aišku, sekso... Tačiau Houellebecqas nebūtų Houellebecqas – šitaip prasidėjęs pasakojimas pakrypsta labai netikėta linkme...

ISBN 9986-16-400-1

www.tytoalba.lt